

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เด็กสมาธิสั้น

ความหมาย คำจำกัดความของเด็กสมาธิสั้น

ลักษณะของเด็กสมาธิสั้น

การช่วยเหลือ การสอนเด็กสมาธิสั้น

2. โปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ความหมาย คำจำกัดความของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

สาระสำคัญของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ประโยชน์ของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

3. การอ่าน

ความหมายของการอ่าน

ความสำคัญของการอ่าน

สาเหตุของปัญหาการอ่าน

ปัญหาการอ่านออกเสียงและวิธีการแก้ปัญหา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

1. เด็กสมาธิสั้น

ความหมาย คำจำกัดความของเด็กสมาธิสั้น

ความหมาย คำจำกัดความของเด็กที่มีสมาธิสั้น มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

นางพงา ลิ้มสุวรรณ (2538) ได้ให้คำจำกัดความ เด็กสมาธิสั้นว่า เป็นความผิดปกติทางพฤติกรรมชนิดหนึ่ง ประกอบไปด้วยรูปแบบพฤติกรรมที่แสดงออกบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับอายุหรือระดับพัฒนาการ และได้แสดงออกต่อเนื่องยาวนานพอสมควร ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่ การขาดสมาธิ (Inattention) และ/หรือ มีความซุกซนอยู่ไม่นิ่งกับความหุนหันพลันแล่น (Hyperactivity impulsivity) อาการจะต้องปรากฏก่อนอายุ 7 ปี และพฤติกรรมเหล่านี้มีความรุนแรงพอที่ทำให้มีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เด็กเหล่านี้จึงมีความลำบากในการควบคุมตัวเองสำหรับการทำกิจกรรมต่าง ๆ มีความยากลำบากในการควบคุมสมาธิ และมีความยากลำบากการเข้าสังคมกับคนอื่นไม่สามารถประพฤตินได้ตามที่ คนทั่วไปคาดหวังว่าเด็กน่าจะทำได้ในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วยเหตุนี้จึงมักทำให้เด็กมีปัญหากับผู้ใหญ่ หรือมีปัญหาเพื่อน เพื่อน ๆ มักจะไม่ชอบ มักมีปัญหาการเรียน และในที่สุดอาจนำไปสู่ปัญหาทางจิตเวชอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมต่อต้านสังคม โรคซึมเศร้า เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2544) ได้ให้ความหมายของเด็กสมาธิสั้นไว้ว่า หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องด้านสมาธิ และอยู่นิ่งเฉยไม่ได้

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2546) กล่าวว่า เด็กสมาธิสั้นและอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่อง ในเรื่องของสมาธิและการควบคุมการกระทำของตนเอง ในการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ซึ่งความบกพร่อง เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการที่เด็กเรียกร้องความสนใจ แต่เป็นความบกพร่องที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ไม่เลือก สถานการณ์ ไม่ว่าจะป็นสถานที่ใด และจะมีมากกว่าเด็กทั่ว ๆ ไป ในวัยเดียวกัน ทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนในห้องเรียนเป็นอุปสรรคต่อกิจวัตรประจำวัน ในชีวิตทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ซึ่งจะเริ่มสังเกตเห็นพฤติกรรมเหล่านี้ได้ตั้งแต่เด็กอายุไม่เกิน 7 ปี โดยที่ไม่มีความผิดปกติทางอารมณ์ จิตใจหรือสุขภาพร่างกายอื่นใด และภาวะนี้จะเกิดขึ้นติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน อย่างน้อยมากกว่า 6 เดือน

Richek et al (1996) ได้กล่าวถึง เด็กสมาธิสั้นว่า เป็นเด็กที่ไม่มีสมาธิในการเอาใจใส่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นระยะเวลาติดต่อกันได้ มีอาการหุนหันพลันแล่น อยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา พฤติกรรมเหล่านี้เกิดอย่างต่อเนื่องกันทำให้มีพบความยุ่งยากต่อการใช้ชีวิตที่บ้านและที่โรงเรียน และทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ลดน้อยลงกว่าความสามารถที่แท้จริง (Lerner, Lowenthal, and Lerner, 1995 อ้างถึงใน Richek et al, 1996)

Alban-Metcalf (2001) ได้ให้ความหมายของเด็กสมาธิสั้นว่า การขาดสมาธิ หมายถึง การที่ไม่สามารถใส่ใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นเวลานานๆได้ ไม่ใส่ใจฟังคนพูด อธิบาย เมื่อไม่ใส่ใจ

ไม่ฟัง ทำให้ยากแก่การเข้าใจ เมื่อไม่เข้าใจก็ปล่อยปละละเลยทิ้งงานไปเลย

การไม่อยู่นิ่ง หมายถึง การไม่อยู่กับที่ วิ่งไปรอบๆ รอคอยไม่ได้

สรุปเด็กสมาธิสั้น หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องด้านสมาธิ และอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ หุนหันพลันแล่น เป็นความผิดปกติทางพฤติกรรมที่แสดงออกบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับอายุหรือระดับพัฒนาการ อาการปรากฏก่อนอายุ 7 ปี และเกิดขึ้นติดต่อกันนาน 6 เดือน อาการเหล่านี้เป็นอุปสรรคในการเรียน มีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันทั้งที่บ้านและโรงเรียน เพราะเด็กที่เป็นควบคุมตนเองไม่ได้ มีปัญหาการเข้าสังคม นำไปสู่ปัญหาทางจิตเวชอื่น ๆ

ลักษณะของเด็กสมาธิสั้น

ลักษณะของเด็กสมาธิสั้น จากเอกสาร ตำราต่าง ๆ มีดังนี้

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2536) ได้ให้ข้อสังเกตเด็กสมาธิสั้นดังนี้

ลักษณะของเด็กสมาธิสั้น แบ่งเป็นกลุ่มคือ

1. กลุ่มชนอยู่นิ่งไม่นิ่ง หรือที่ชนมากผิดปกติ (Hyperactivity) กลุ่มที่หุนหันพลันแล่นขาดความยับยั้งชั่งใจ (Impulsive) มีลักษณะดังนี้

- 1.1 ไม่รู้จักระมัดระวังตนเอง ทำให้เกิดอุบัติเหตุ
- 1.2 ลุกจากที่นั่งบ่อย ๆ
- 1.3 ชอบวิ่ง หรือปีนป่าย อยู่นิ่ง กระสับกระส่าย วุ่นวาย
- 1.4 พูดคุยมากเกินไป
- 1.5 มีความลำบากในการเล่นคนเดียวเงียบ ๆ
- 1.6 ลุกถี่ลุกถน
- 1.7 อารมณ์ร้อน เปลี่ยนแปลงง่าย
- 1.8 ขาดความอดทนในการรอคอย
- 1.9 ชอบพูดขัดจังหวะ รบกวน ข้างฟื่อง

2. กลุ่มที่ไม่มีการชน แต่อยู่นิ่ง เป็นกลุ่มสมาธิบกพร่อง (Inattentive) มีลักษณะดังนี้

- 2.1 มีปัญหาในการทำกิจกรรมตามลำพัง โดยเฉพาะคำสั่งยาว ๆ มีความลำบากในการฟังคำสั่งตลอดใจความ
- 2.2 มีความลำบากในการทำงาน หรือเล่นกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไป
- 2.3 อุปกรณ์ เครื่องใช้เกี่ยวกับการเรียนต่าง ๆ สูญหายบ่อย ๆ
- 2.4 ไม่สนใจสิ่งเร้าสำคัญ แต่ไปสนใจสิ่งเร้าที่ไม่สำคัญ
- 2.5 ขาดสมาธิ หรือความตั้งใจในการทำกิจกรรมที่มีรายละเอียดปลีกย่อย หรือเรียนวิชาที่น่าเบื่อหน่ายใช้เวลานาน
- 2.6 ขาดการวางแผนจัดการที่ดี (Disorder Organized)

2.7 มีความลำบากในการทำกิจกรรมที่ต้องใช้สมองเป็นเวลานาน ๆ (long mental effort)

2.8 มักขี้ลืม ทำของหายเป็นประจำ หรือลืมนัด

2.9 ถูกรบกวนจากสิ่งเร้าต่าง ๆ ง่ายมาก วอกแวกง่าย เหม่อลอย หรือช่างฝัน

คันสนีย์ นัทรูปต์ (2543) อธิบายลักษณะเด็กสมาธิสั้นว่า จะดูเหมือนเหม่อลอยฝันกลางวันมากเกินไป และเมื่อถึงความสนใจของเขาได้สำเร็จ เขาก็จะเสียสมาธิได้ง่าย วอกแวกง่ายเด็กบางคนมีความบกพร่องด้านสมาธิและชุกชอนอยู่ไม่สุขมาก บางคนมีความบกพร่องด้านสมาธิที่ไม่ช่น เขาจะนั่งเงียบ ๆ เฉย ๆ แต่เหม่อลอย บางคนมีลักษณะผลิผลาม หุนหันพลันแล่น อดทนรออะไรไม่ได้ วิ่งข้ามถนนโดยไม่มองซ้ายมองขวา อาจจะกระโดดขึ้นลงทำให้เกิดอุบัติเหตุ แขนขาคหัก หรือคางแตกจนต้องเย็บ เป็นต้น เขาไม่สามารถนั่งนิ่ง ๆ ได้ และบางครั้งอาจจะตอบโพล่ง ๆ ออกมาโดยที่ครูยังไม่จบ ชอบขัดจังหวะเวลาคนอื่นพูดอยู่เสมอ ในการเล่นเกมที่ไม่สามารถที่จะรอให้ถึงลำดับของตนได้ เป็นเหมือนคนที่มีพลังงานอยู่ตลอดเวลาไม่หมดสิ้น ทำให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมในห้องเรียน เกิดปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนและครู

สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association) ได้ให้รายละเอียดของเด็กสมาธิสั้นและเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาว่าแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ก่อนอายุ 7 ปี และแสดงพฤติกรรมติดต่อกันเป็นเวลาอย่างน้อย 6 เดือน ที่บ้านหรือที่โรงเรียนก็ได้

1. ความไม่มีสมาธิ ได้แก่

1.1 ไม่สนใจรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ ทำงานสะเพร่าไม่เรียบร้อย

1.2 ให้ความสนใจต่อกิจกรรมการเรียน การเล่นในช่วงระยะเวลาอันสั้นๆ

1.3 ไม่ฟังครูพูด ไม่ฟังใครพูดทั้งนั้น

1.4 ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง จึงทำให้เด็กทำงานที่มอบหมายไม่เสร็จ (ไม่ใช่เพราะไม่เข้าใจคำสั่งหรือต่อต้านคำสั่ง เด็กเข้าใจไม่ต่อต้าน แต่ไม่สนใจทำ)

1.5 มีความลำบากในการจัดสิ่งของให้เป็นหมวดหมู่ หรือไม่สามารถจัดกิจกรรมให้เป็นระบบได้

1.6 หลีกเลียงงานที่ตนไม่ชอบ เช่น การบ้าน กิจกรรม และเป็นงานที่ต้องใช้ความพยายาม

1.7 ทำของหายบ่อย ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่จำเป็นในการเรียน เช่น ดินสอ ปากกา สมุดจดงาน การบ้าน ของเล่น เป็นต้น

1.8 เสียสมาธิง่าย วอกแวกเป็นนิจ เมื่อมีสิ่งกระตุ้นจากภายนอก

1.9 ลืมง่าย สังกัดได้จากการประกอบกิจวัตรประจำวัน

2. การไม่อยู่นิ่ง

2.1 เล่นมือ เล่นเท้าของตนเอง หรือลูบคลำที่นั่ง

2.2 ลูกจากที่นั่งบ่อย ๆ

2.3 วิ่งหรือปีนป่ายในสถานการณ์ที่คนอื่นนั่งเรียบร้อยแล้ว

2.4 มีความลำบากในการร่วมกิจกรรมที่ต้องการความเงียบ

2.5 มีอาการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ เหมือนถูกควบคุมด้วยเครื่องยนต์กลไกอยู่มาก

3. การหุนหันพลันแล่น

3.1 ตอบคำถามด้วยเสียงอันดังในทันทีทันใด ก่อนที่ครูจะจบคำถาม

3.2 มีปัญหาในการรอรับบริการ เช่น การเข้าแถวในโรงเรียน การเข้าคิว การรอ

โอกาสในการเล่น

3.3 ขัดจังหวะ รบกวนผู้อื่นอยู่เป็นนิจ

Alban-Metcalf (2001) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กสมาธิสั้นไว้ดังนี้

1. การไม่มีสมาธิ(Inattention) หมายถึง การใส่ใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้นาน และจะหันเหความสนใจไปยังสิ่งกระตุ้นใหม่ จะใส่ใจต่อสิ่งกระตุ้นทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น การจัดห้องเรียนด้วยสื่อต่าง ๆ ดังนั้น ครูต้องจัดการห้องเรียนไม่ให้มีสิ่งกระตุ้นทั้งทางการฟังและการมอง เพื่อให้ให้นักเรียนสงบลง เด็กสมาธิสั้นสามารถมีสมาธิในการดูทีวี เล่นคอมพิวเตอร์ การสร้างสิ่งของรูปแบบต่าง ๆ (building model) เลี้ยงสัตว์ แม้กระทั่งตกปลาเป็นเวลานาน ๆ เมื่อเขามีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งเหล่านี้

2. การมีนิสัย หุนหันพลันแล่น (Impulsiveness) หมายถึง การรอคอยอะไรไม่ได้ ทำให้ทำงานส่งครูซะเพราะ โกรธง่าย มีเรื่องชกต่อยกับเพื่อนได้บ่อย ๆ

3. การเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา (Hyperactivity) หมายถึง การไม่นั่งอยู่กับที่ หรือ ต้องทำโน่น ทำนี่ อยู่ตลอดเวลา รู้สึกอึดอัดที่ต้องนั่งเรียนเป็นเวลานาน ๆ พุดมาก ไม่หยุด โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง ทำให้ครูรู้สึกไม่ดีกับเด็กพวกนี้

สรุปอาการของเด็กสมาธิสั้นมีลักษณะดังนี้

1. การไม่มีสมาธิต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้นาน ทำให้ไม่เข้าใจบทเรียน ทำให้เกิดปัญหาการเรียนรู้อ

2. การไม่อยู่นิ่ง เคลื่อนไหวได้ตลอด รบกวนนักเรียนคนอื่น ๆ ทำให้เพื่อนเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย ก่อให้เกิดปัญหาการเข้าสังคม

3. การหุนหันพลันแล่น ไม่รู้จักการรอคอย ชีวิตอยู่ในระเบียบวินัยไม่ได้

การช่วยเหลือ การสอนเด็กสมาธิสั้น

เมื่อการเป็นเด็กสมาธิสั้นเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้และการใช้ชีวิต ได้มีตำรา เอกสารต่าง ๆ ได้แนะนำวิธีการช่วยเหลือ การสอนเด็กสมาธิสั้นไว้ ดังนี้

นงพงา ลิ้มสุวรรณ (2538) ให้คำแนะนำในการช่วยเหลือสรุปได้ ดังนี้

1. พฤติกรรมบำบัด ได้ผลระยะสั้น และมีความยากลำบากในการปฏิบัติ ครูต้องเสียสละเวลาและมีความอดสาหะมาก ในประเทศไทยห้องเรียนมีเด็กจำนวนมาก ประมาณ 40-60 คน ดังนั้นการปฏิบัติโดยวิธีนี้ ทำได้ยาก แต่ก็ควรทำ ครูควรจัดสิ่งแวดล้อมให้เด็ก โดยให้นั่งเรียนในมุมที่สงบมีสิ่งรบกวนน้อย จัดกลุ่มเรียนให้เด็กลง ให้มีเวลาพักผ่อนบ่อยขึ้นให้เด็กมีกิจกรรมเพิ่ม เช่น ช่วยแจกสมุด เก็บสมุด ลบกระดาน เด็กจะได้เคลื่อนไหวตามต้องการบ้าง เปลี่ยนรูปแบบการสอนที่ต้องให้เด็กฟังนาน ๆ เป็นการสอนที่มีการโต้ตอบกันมากขึ้น แสดงความคิดเห็นกันมากขึ้น ช่วยแนะนำเด็กให้รู้วิธีการจัดระเบียบ ป้องกันการลืม เช่น สอนให้ใช้วิธีจดในสมุดจดงาน ครูอาจมีข้อตกลงพิเศษกับเด็กเวลาเด็กลืมตัว โดยจะเตือนเด็กด้วยวิธีที่เด็กอื่นไม่รู้ และเด็กสมาธิสั้น ไม่ต้องเสียหน้า เช่น เตือนด้วยการใช้สายตา นอกจากนั้นจะช่วยความรู้สึกและความสัมพันธ์ของเด็กและครูให้ดีขึ้น โดยพยายามให้เด็กได้ประสบความสำเร็จบ้าง

2. การฝึกให้เด็กควบคุมตนเอง เน้นที่ตัวเองไม่ใช่สิ่งแวดล้อม การฝึกให้เริ่มจากการพูดกับตัวเองดัง ๆ ก่อน และพูดค่อย ๆ ลง ในที่สุดเด็กนึกในใจ (Borden et al อ้างถึงใน นงพงา ลิ้มสุวรรณ, 2538) วิธีนี้ทำให้เด็กรู้ตัวตลอดเวลา ว่าต้องคิดก่อนจึงทำ ให้เด็กฝึกฝนเป็นประจำ และมีการให้รางวัลอย่างมีระบบ ทักษะที่สำคัญที่ต้องฝึกเด็กสมาธิสั้น คือ ทักษะการเขียน (study skill) ทักษะการเข้าเพื่อน (peer social skill) และอาจเพิ่มทักษะการกีฬา (sport skill)

3. การรักษาทางการศึกษา เนื่องจากการขาดสมาธิ ทำให้ประสิทธิภาพการเรียนลดลง การช่วยให้เรียนทันเพื่อน โดยการสอนเพิ่มเติมพิเศษ หรือโดยการจัดที่เรียนพิเศษให้ การศึกษาพิเศษ (special education) ไม่ต้องใช้ เด็กสมาธิสั้นทุกราย อาจใช้กับเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อื่น (learning disability)

4. การรักษาด้วยวิธีอื่น ๆ

4.1 จิตบำบัดรายบุคคล(individual psychotherapy)

4.2 ครอบครัวบำบัด(family therapy)

4.3 ให้เด็กสามารถควบคุมสรีระของตนเองจากเครื่องมือที่วัดอยู่ แล้วให้เด็กปรับสรีระของตนให้อยู่ในระดับปกติ (Biofeedback) วิธีนี้ยังไม่มีในเมืองไทย

ผดุง อารยะวิญญู (2542) แนะนำวิธีการสอนเด็กสมาธิสั้น ดังนี้

1. ให้เด็กนั่งในบริเวณที่ไม่เสียสมาธิง่าย ไม่มีสิ่งรบกวนด้วยตา ด้วยเสียง หรือด้วยแสง ห่างไกลจากทางคนเดิน ประตู หน้าต่าง เป็นต้น

2. ให้เด็กนั่งท่ามกลางเด็กดี เด็กดี หมายถึง เด็กที่สนใจเอาใจใส่ในการเรียน ไม่มีสมาธิสั้น เด็กดีเหล่านี้จะเป็นตัวอย่างของเด็กสมาธิสั้น นอกจากนี้ยังควรเน้นวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยให้เด็กดีสอนเด็กสมาธิสั้นด้วย

3. ลดสัดส่วนระหว่างครูกับเด็ก ให้เหลือนักเรียนน้อย ๆ หรืออาจให้อาสาสมัครมาช่วย
4. พยายามหลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลง เด็กเหล่านี้ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงที่ฉับพลัน หากจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลง ครูต้องบอกเด็กและเตรียมเด็กล่วงหน้า
5. พยายามมองหน้าเด็กเวลาสอน ใช้คำพูดง่าย ๆ ชัดเจน เข้าใจง่าย ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ
6. ใช้การรับรู้หลายด้าน ทั้งการฟัง การพูด การสัมผัส กิจกรรมควรเป็นประเภทลงมือทำเพื่อเด็กจะได้มีส่วนร่วมได้มาก
7. จัดกิจกรรมเป็นระบบง่าย ๆ เช่น ในการสอนอ่าน ควรเรียงคำจากง่ายไปหายาก โดยเรียงคำเป็นแถว เพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน
8. เอกสารที่แจกเด็ก ไม่ควรมีเนื้อหาเต็มหน้ากระดาษ ควรมีเนื้อหาเพียงเล็กน้อย
9. นำระบบการวิเคราะห์งานมาใช้ โดยแยกงานให้เด็กทำเป็นส่วนย่อย เรียงลำดับชั้นแล้วให้เด็กร่วมกิจกรรมทีละชั้น
10. ให้เด็กจดการบ้านลงสมุดทุกครั้งก่อนกลับบ้าน เพื่อเด็กจะได้ไม่ลืมเสนอแนะให้ผู้ปกครองดูแลการบ้านเด็กด้วย
11. หากเด็กมีปัญหาในการนั่งอยู่กับที่ อาจให้เด็กยืน หรือย้ายที่นั่งได้บ้าง หรือให้เด็กประกอบกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวตลอดเวลา
12. ให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมากที่สุด อาจให้เด็กเป็นผู้พูด หรือผู้แสดงก็ได้
13. ใช้เทคโนโลยีในการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ เครื่องคิดเลข เครื่องเล่นเทป หรือชุดการสอน เพราะเครื่องเหล่านี้มีการทำงานเป็นขั้นตอน อาจช่วยให้เด็กนั่งนิ่งได้บ้าง
14. ให้เด็กแสดงความสามารถได้บ้าง
15. ครูเดินมาหาเด็กบ่อย ๆ ครูอาจใช้มือแตะที่ไหล่หรือหลังเป็นการแสดงว่าครูเอาใจใส่นักเรียน
16. ครูเรียกชื่อเด็กบ่อย ๆ เพื่อเป็นการแสดงว่าเด็กยังอยู่ในสายตาของครู
17. ให้เวลาเด็กในการทำงานเพิ่มมากขึ้น โดยที่ครูไม่บ่นหรือตำหนินักเรียนหากทำงานช้า
18. หากเด็กมีปัญหาการเขียน อาจใช้วิธีให้เด็กถ่ายเอกสารจากเพื่อนก็ได้
19. ในการสอบ ให้เด็กสอบเป็นรายบุคคล โดยมีผู้อ่านคำถามให้เด็กบ้าง
20. ให้แรงเสริมเด็กอย่างต่อเนื่องเพื่อให้พฤติกรรมพึงประสงค์คงที่
21. ควรให้เด็กเรียนรู้โดยการให้เด็กลงมือทำกิจกรรม เพราะเด็กสมาธิสั้น ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีโดยการฟังครูพูดเพียงอย่างเดียว
22. หา “มุมสงบ” ให้เด็กได้ประกอบกิจกรรมในการเรียน เพราะมุมสงบนี้จะช่วยให้เด็กมีสมาธิยาวนานขึ้น

23. พยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นลำดับขั้น และประกอบกิจกรรมในลำดับเดิมทุกวัน

24. ช่วยจัดระเบียบงานให้กับเด็ก เช่น จัดสมุด หนังสือ เอกสารไว้เป็นหมวดหมู่เป็นชุดๆ หรือแยกแฟ้ม หรือง่ายต่อการจดจำ และสะดวกในการใช้

25. ให้เด็กหยุดพักบ่อย ๆ และพักตามกำหนดเวลา

26. จัดกิจวัตรประจำวัน ให้เป็นระบบ และดำเนินกิจวัตรประจำวันตามกำหนดเดิมทุกวัน

27. แบ่งการสอนเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ

28. ฝึกให้นักเรียนตรวจงานที่ตนเองทำ และฝึกวิธีทบทวนเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว

29. การทดสอบเด็กจะต้องไม่กำหนดระยะเวลาหรือให้เด็กทำข้อสอบแล้วหยุดพักชั่วคราวแล้วจึงกลับมาทำต่อ ปฏิบัติเช่นนี้หลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งเด็กทำข้อสอบเสร็จ

30. สอนตามลำดับขั้นย่อย ๆ และง่าย ๆ

31. ก่อนให้เด็กลงมาประกอบกิจกรรมการเรียนฝึกให้เด็กกระทำใน 3 ขั้นตอน คือ

31.1 หยุด

31.2 คิด

31.3 พุด

หยุด หมายถึง ครูเป็นผู้บอกเด็กให้หยุดการเคลื่อนไหวของเด็ก แล้วบอกให้เด็กคิด ว่าต่อไปตนจะทำอะไร แล้วให้เด็กพุดตามครูว่าจะทำอะไรแล้วจึงให้เด็กลงมือทำ เรียกวิธีสอนแบบนี้ว่า วิธี หยุด-คิด-พุด-ทำ

32. ให้เด็กพุดไปด้วยขณะที่เด็กเขียน โดยเฉพาะในเรื่องของการบวกเลข ลบเลข หรือการเขียนสะกดคำ

33. พยายามหลีกเลี่ยงการกำหนด "เส้นตาย" เกี่ยวกับเวลา เพราะจะทำให้เด็กเครียดและเคลื่อนไหวมากขึ้น

34. ลดบรรยากาศในการแข่งขัน ให้เด็กทำงานโดยการร่วมมือกันทำ เพราะการแข่งขันจะทำให้เด็กเคลื่อนไหวมากขึ้น

35. ให้เด็กมีบทบาทในการวางแผนการเรียน เช่น ให้โอกาสเด็กเลือกได้บ้างว่า เด็กชอบเรียนอะไร และไม่ชอบเรียนอะไร

36. ชมเด็กเมื่อเด็กมีสมาธิ

37. อธิบายให้เด็กเข้าใจว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ดีที่ควรแสดงออกพฤติกรรมใดไม่ดี ครูไม่ชอบ

38. เปลี่ยนวัสดุเสริมแรง (Reinforcer) บ่อย ๆ เพื่อให้วัสดุนี้คงคุณค่าอยู่ได้

39. นำเทคนิคในการปรับพฤติกรรมมาใช้อย่างเป็นระบบ

40. ขอคำแนะนำจากผู้ปกครอง หรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อจะได้ช่วยเด็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วันคา ปิยะศิลป์ (2542) กล่าวไว้ว่า แนวทางการช่วยเหลือเด็กนั้น ต้องเป็นการร่วมกัน ระหว่าง แพทย์ ครู และผู้ปกครอง ดังนี้

1. แพทย์ จะใช้ยาช่วยในการควบคุมสมาธิ ยาทำให้เด็กควบคุมตนเองได้ ทำให้ครู และผู้ปกครองสามารถแก้ไขพฤติกรรมได้ง่ายขึ้น แพทย์ยังช่วยอธิบายให้ครูและผู้ปกครองเข้าใจ เด็กมากขึ้นและช่วยเหลือแนะนำวิธีการฝึกเด็กแก่ครูและผู้ปกครอง

2. ครู ครูมีบทบาทสำคัญมากในการปรับพฤติกรรม เนื่องจากสังคมในห้องเรียนเป็น สังคม เบื้องต้นของเด็กที่ต้องเรียนรู้ มีครูเป็นหลักในการจัดการทั้งด้านความประพฤติและการเรียน ดังนี้

- 2.1 ห้องเรียนควรสงบไม่มีสิ่งกระตุ้น
- 2.2 จัดให้นั่งใกล้ ๆ ครู และให้เพื่อนที่เรียนดีคอยช่วยเหลือ
- 2.3 กระตุ้นให้เด็กสนใจบ่อย ๆ เมื่อเด็กขาดความสนใจด้วยท่าทีที่สงบ
- 2.4 แบ่งงานเป็นช่วงสั้น ๆ ให้ทำสำเร็จ
- 2.5 สอนให้สนุกตื่นเต้นเร้าใจ
- 2.6 เลี่ยงการดู ทำโทษ
- 2.7 มีคำชมเมื่อทำความดี พยายามหาโอกาสให้เด็กได้ทำความดี
- 2.8 ใช้การเคลื่อนไหวมากของเขาให้เกิดประโยชน์ ใช้ให้ไปหิบบของให้ครู

ลบกระดาน ฯลฯ

- 2.9 มีมุมสงบให้เวลาเด็กโกรธหรือมีเรื่องกับเพื่อน ๆ
- 2.10 มองหาข้อดี และกระตุ้นส่งเสริมให้เขาทำในทางที่ดี
- 2.11 ใช้กิจกรรมกลุ่มให้เพื่อนยอมรับ
- 2.12 ช่วยดูแลเรื่องการกินยา
- 2.13 ตรวจสอบการทำงานให้ครบ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กหนีปัญหา
- 2.14 มีการสอนพิเศษรายบุคคลเฉพาะด้าน โดยเฉพาะวิชาที่อ่อน
- 2.15 ช่วยติดตามพฤติกรรมเด็กที่โรงเรียนเพื่อประสานงานกับแพทย์

สุมพร เตไพบูลย์ (2543) ได้บอกวิธีการช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้น ดังนี้

1. การใช้ยา ถ้าไม่จำเป็น ไม่ควรใช้กับเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ให้ยาเด็กเฉพาะวันที่เรียน หนังสือ ยาช่วยควบคุมการตื่นตัวของสมองและเพิ่มสารเคมีบางอย่างทำให้เด็กมีสมาธิมากขึ้น

2. การปรับพฤติกรรม

ขั้นตอนการปรับพฤติกรรม

- 2.1 การเลือกพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
- 2.2 วิเคราะห์พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
- 2.3 เลือกตัวแรงเสริมในการแก้ไขพฤติกรรม
- 2.4 เลือกเทคนิคต่าง ๆ ตามความเหมาะสมเพื่อปรับพฤติกรรม

2.5 วัตถุประสงค์กรม

2.6 ปฏิบัติตามขั้นตอนแผนการปรับเปลี่ยนและแก้ไขพฤติกรรม

2.7 ประเมินผลการปรับพฤติกรรม และติดตามผล

3. การศึกษา นอกจากพ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครูเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็กมากระหว่างอยู่ที่โรงเรียน ครูควรปฏิบัติ ดังนี้

3.1 ครูควรเข้าใจพื้นฐานอาการของเด็กที่เป็นโรคขาดสมาธิ

3.2 ยินดีและให้ความร่วมมือผู้ปกครองในการเรียนรู้ของเด็กในโรงเรียน

3.3 มองหาแนวทางแก้ไขการช่วยเหลือเด็กได้อย่างเหมาะสม

3.4 ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับโรค

3.5 เลือกเทคนิคที่จะนำมาแก้ไขและปรับปรุงปัญหาของเด็ก เพื่อให้เด็กอยากเรียน

3.6 มีความจริงใจ ให้กำลังใจ ช่วยเด็กให้ได้เรียนตามความสามารถ

3.7 มีความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ในห้องเรียน

3.8 มีกฎเกณฑ์ของห้องเรียนแต่ยืดหยุ่น ยินยอมให้เด็กมีการเคลื่อนไหวไปมาได้บ้าง

3.9 พูดยิ้ม ๆ ในการสั่งงาน ให้เด็กทำ

3.10 ให้คำชมเชยหรือให้รางวัล ถ้าเด็กมีพฤติกรรมเหมาะสม

3.11 พบปะพูดคุยกับผู้ปกครองอย่างน้อย สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ถึงการเปลี่ยนแปลง

3.12 ไม่แสดงอาการโกรธ ถ้าเด็กมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

3.13 พยายามทำความเข้าใจเด็กมากกว่าผลการเรียน

3.14 อย่าแสดงท่าทีเบื่อหน่าย ท้อแท้ ต่อหน้าเด็ก เพราะเด็กจะขวัญเสีย

3.15 หาบทเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก

3.16 ประเมินความสามารถของเด็กเป็นระยะ ๆ

3.17 มีเทคนิคในการสอนที่ดี ทำให้เด็กผ่อนคลายบ้าง

3.18 ครูควรมีทัศนคติทางบวกต่อเด็กที่ตนรับผิดชอบ

3.19 สร้างบรรยากาศให้สบาย ๆ ทำให้เด็กไม่เครียด

3.20 ไม่เร่งเร้าเด็ก ควรให้เวลามากพอในการเรียนแต่ละครั้ง

ตันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2546) ได้กล่าวแนะนำการช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้น สรุปได้ ดังนี้

1. การปรับพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม การจัดระเบียบกิจวัตรประจำวันของเด็ก ผู้ที่ใกล้ชิดเด็ก พยายามให้กำลังใจแทนการดู ว่ากล่าว ลดสิ่งเร้าที่บ้าน

2. การจัดชั้นเรียน การจัดชั้นเรียนสำหรับเด็กสมาธิสั้น เป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากเด็กเสียสมาธิได้ง่าย ครูสามารถช่วยเหลือได้ดังนี้

2.1 ห้องเรียนควรอยู่บริเวณที่เงียบ ไม่มีเสียงหรือสิ่งรบกวนใด ๆ

2.2 ให้เด็กนั่งอยู่แถวหน้าใกล้กับครู ไม่ควรให้นั่งใกล้กับหน้าต่างหรือประตู เพราะจะทำให้วอกแวกได้ง่าย

2.3 ให้เด็กนั่งอยู่ใกล้เพื่อนที่มีสมาธิ ตั้งใจเรียน

2.4 เรียกชื่อเด็กบ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กเริ่มหันเหไปทางอื่น

2.5 ภายในห้องเรียนควรหลีกเลี่ยงการตกแต่ง เพราะเด็กจะสนใจและหันไปมองสิ่งนั้น ๆ มากกว่ามองครู

2.6 ในโต๊ะเรียนของเด็กอย่าเก็บสมุดไว้มาก ให้เก็บเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น

2.7 ให้เขียนบทเรียนเฉพาะที่สำคัญลงบนกระดานสีขาว สำหรับเด็กสมาธิสั้น กระดานสีขาวดีกว่ากระดานสีดำ และอย่าเขียนจนแน่นเต็มกระดานเพราะยากแก่การอ่าน

2.8 จัดโต๊ะและเก้าอี้ให้เอื้ออำนวยต่อการเคลื่อนไหวและต่อการเรียนรู้ของเด็ก กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการเคลื่อนที่บ่อย ๆ ทำให้บรรยากาศไม่ซ้ำซากจำเจ

2.9 เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ประสาทรับรู้หลายด้านคือ มีทั้งให้เด็กฟัง ใช้สายตา และลงมือปฏิบัติ

2.10 ครูควรใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม เสียงต้องดังให้เด็กทุกคนได้ยินชัดเจน

2.11 เมื่อครูถามเด็ก อย่าคาดคั้นเอาคำตอบในทันทีทันใด ให้เวลาเด็กคิดสัก 5-10 นาที

2.12 แสดงออกว่าครูให้ความสนใจเด็ก เช่น การตอบไหล่เบา ๆ

2.13 ให้การเสริมแรงเด็กเมื่อแสดงพฤติกรรมดี เช่น ยกมือขึ้นก่อนถาม ครูอาจให้คำชม ให้เล่นเกมที่ชอบ ให้เวลาพักเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ

2.14 ให้เพื่อนช่วยทบทวนหรืออธิบายแบบฝึกหัด หรือช่วยเตือนเมื่อเด็กจะลุกจากที่นั่ง

2.15 หากเด็กมีปัญหามาก ให้สอนเด็กในห้องที่ไม่มีสิ่งรบกวนทางสายตา เช่น เป็นห้องที่ไม่มีหน้าต่าง ไม่มีอุปกรณ์ใดในห้องเลนนอกจากสิ่งที่กำลังเรียน

3. การใช้ยาภายใต้การดูแลของแพทย์ ร่วมกับการปรับพฤติกรรมและการปรับสภาวะแวดล้อม ครูและผู้ปกครองต้องช่วยกันสังเกตพฤติกรรมระหว่างใช้ยา และรายงานให้แพทย์ทราบด้วย เพื่อจะได้พิจารณาการเพิ่มหรือลดยา การใช้ยาอย่างเดียวไม่สามารถแก้ไขปัญหของเด็กสมาธิสั้นได้ ต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง และครู เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ตามความสามารถ และใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างไม่มีปัญหามากนัก

Alban-Metcalf (2001) ได้ให้หลักการสอนเด็กสมาธิสั้น ดังนี้

1. การสอนที่วางแผนเป็นอย่างดี มีระบบ สอนจากเรื่องง่ายไปเรื่องยาก
2. การสอนต้องตระหนักถึงการพัฒนาตามศักยภาพของผู้เรียน

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จ จะได้มีความภาคภูมิใจในตนเอง เนื่องจากเด็กสมาธิสั้นมักถูกตนเอง ไม่มีความภาคภูมิใจในตนเอง

นอกจากนี้ที่บ้านของเด็กสมาธิสั้นและโรงเรียนต้องร่วมมือในการช่วยเหลือเด็ก โดยทางโรงเรียนต้องพบปะพูดคุยปรึกษาหารือกับผู้ปกครองของเด็ก เป็นระยะ ๆ

George (2003) ได้กล่าวถึงวิธีการช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้นโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน โดยการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กสมาธิสั้น การใช้โปรแกรมการศึกษาต้องมีการแก้ไขพฤติกรรมควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอน

สรุปวิธีการช่วยเหลือ การสอนเด็กสมาธิสั้น ดังนี้

1. การใช้ยา อยู่ในความควบคุมของแพทย์ โดยครูและผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการให้ยาเด็กรับประทานและรายงานพฤติกรรมเด็กระหว่างการให้ยาให้แพทย์ทราบ
2. การปรับพฤติกรรมทั้งที่บ้านและโรงเรียน ต้องร่วมมือกัน
3. การจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านและห้องเรียน โดยการลดสิ่งเร้าต่าง ๆ
4. ครู/โรงเรียน จัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคลและศึกษาวิธีสอนเด็กสมาธิสั้น
5. อื่น ๆ เป็นเรื่องของทางการรักษาทางจิตวิทยา

2. โปรแกรมการศึกษารายบุคคล

จากการศึกษาเอกสารและตำราต่าง ๆ ในประเทศ คำว่า Individual Education Program หรือ IEP นี้ มีผู้แปลว่า โปรแกรมการศึกษารายบุคคล โปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แต่ในงานวิจัยนี้ ใช้คำว่า โปรแกรมการศึกษารายบุคคล แทนคำว่า โปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

ความหมาย คำจำกัดความของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล (Individual Education Program)

ความหมาย คำจำกัดความของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล (Individual Education Program) มีนักการศึกษากล่าวไว้ ดังนี้

สุรินทร์ ขอดคำแปง (2542) ได้ให้คำจำกัดความของ โปรแกรมการศึกษารายบุคคล ว่า เป็นแผนการศึกษาที่จัดสำหรับเด็กโดยเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการให้การศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก และให้เด็กได้เรียนรู้สภาพแวดล้อมที่จัดอย่างเหมาะสมกับความสามารถ โดยระยะเวลาที่จัด แผนนี้ใช้เมื่อใด เป็นเวลานานเท่าใด วัตถุประสงค์ของเด็กได้อย่างไร ตลอดจนบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งเด็กควรจะได้รับ

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2542) ได้ให้คำจำกัดความของ โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไว้ว่า เป็นแผนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ทางโรงเรียน

จัดทำขึ้น โดยได้รับความร่วมมือ และความยินยอมจากผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แผนนี้บรรจุเนื้อหาสาระของ หลักสูตรซึ่งเด็กจะต้องเรียน โดยปกติแล้วโปรแกรมการศึกษารายบุคคลจะจัดทำขึ้นสำหรับแต่ละคนเป็นแผนในระยะ 1 ปี และมีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน

โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่สิ่งเหล่านี้

1. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่แผนการสอน
2. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่โครงการสอน
3. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่สัญญาระหว่าง โรงเรียนกับเด็ก แผนการศึกษาเป็นแนวทางให้การศึกษาแก่เด็กแต่ไม่ใช่ว่าจะบรรลุผลตามจุดประสงค์ทุกอย่าง

4. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่รายงานการประเมินผลเด็ก

5. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเด็กมีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงไป โรงเรียนต้องทบทวนโปรแกรมการศึกษารายบุคคลอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง หรือเท่าที่จะปรับให้ตรงกับพัฒนาการของเด็ก

6. โปรแกรมการศึกษารายบุคคลไม่ใช่แผนที่สมบูรณ์ถูกต้อง ทางโรงเรียนควรพิจารณาความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำ

รีฟ และ คณะ (2543) ได้ให้คำจำกัดความ โปรแกรมการศึกษารายบุคคลว่า เป็นสิ่งที่จัดทำสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ระบุเป้าหมาย จุดมุ่งหมายและขั้นตอนการดำเนินการ เพื่อสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้

หน่วยศึกษานิเทศ กรมวิชาการ (2544) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคลว่า เป็นแผนการศึกษาที่จัดขึ้นสำหรับเด็กพิการโดยเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการให้การศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก และให้เด็กได้เรียนรู้สภาพแวดล้อมที่ได้รับการจัดให้เหมาะสมกับความสามารถ โดยระยะเวลาที่แน่ชัดว่าใช้แผนนี้เมื่อใด เป็นเวลานานเท่าใด วัตถุประสงค์ของเด็กได้อย่างไร ตลอดจนระบุบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่เด็กควรได้รับ

สุพัชรา ชิมเจริญ (2545) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคลไว้ว่า เป็นแผนการศึกษาที่จัดขึ้นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง บุคลากรทางการแพทย์ จัดทำเนื้อหาของหลักสูตรและความช่วยเหลือพิเศษขึ้นให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กโดยเฉพาะแต่ละคน ดังนั้น โปรแกรมการศึกษารายบุคคล จึงไม่ใช่แผนการสอนประจำวัน แต่จะเป็นแผนการศึกษาตลอดปี ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ถ้าเด็กมีการพัฒนาขึ้น แผนไม่จำเป็นต้องอยู่คงที่ตลอดไป ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับ การลงความเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง และโปรแกรม

การศึกษารายบุคคล ก็ไม่ใช่รายงานประเมินผลการเรียน แต่เป็นการแสดงถึงความต้องการจำเป็นของเด็กที่ต้องการเรียนและรับบริการพิเศษมากหรือน้อย

สำลี ทองธิว (มปป) อธิบายว่า โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นหัวใจของการเรียนการสอน นักเรียนที่มีความต้องการบริบทการเรียนรู้พิเศษ ซึ่งเราไม่สามารถใช้การจัดการเรียนการสอนตามปกติเหมือนกับที่เราจัดให้เด็กปกติได้

Peter and Tim (2000) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคลว่า เป็นสิ่งที่แสดงถึง การเตรียมการของครู ที่จะจัดเป้าหมาย กำหนดหลักสูตร กระบวนวิชา วิธีการสอนให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพ

Polloway et al (2001) กล่าวว่า โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นทางวิชาการของเด็กพิเศษ ครูปกติและครูพิเศษมีหน้าที่ช่วยกันพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ให้เป็นแผนการสอน โดยการพิจารณาหลักสูตรปกติประกอบด้วย

Farrell (2003) ได้ให้คำจำกัดความของโปรแกรมการศึกษารายบุคคลว่า เป็นการวางแผนการจัดการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนนี้เป็นการจัดที่แตกต่างจากหลักสูตรปกติ ระบุถึงการจัดกระบวนการเรียนรู้ มีการรวบรวมและรายงานความสำเร็จตลอดจนพัฒนาการของนักเรียน

Karten (2005) อธิบายความหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. เป็นการเตรียมจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องรับการศึกษานិเทศ
2. เป็นการระบุความต้องการเฉพาะบุคคลของเด็ก
3. เป็นการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนพิเศษแล้วนำไปใช้และมีการปรับปรุงได้ด้วย

สรุปความหมาย คำจำกัดความของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ได้ว่า เป็นการวางแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานทางวิชาการของเด็ก จัดทำเป้าหมาย กำหนดจุดมุ่งหมายและขั้นตอนดำเนินการ กำหนดเนื้อหาสาระของหลักสูตรให้ตรงกับศักยภาพของผู้เรียน ระบุบริการพิเศษที่เด็กแต่ละคนควรได้รับมีการแสดงพัฒนาการของเด็ก เป็นแผนการศึกษาตลอดปี เปลี่ยนแปลงได้เมื่อพัฒนาการของเด็กเปลี่ยนไป มีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน ควรระบุเวลา ที่แน่ชัดว่าจะเริ่มแผนนี้เมื่อใด สิ้นสุดเมื่อใด มีการวัดผลสัมฤทธิ์อย่างไร ผู้รับผิดชอบในการจัดทำคือ ครูปกติ ครูการศึกษานิเทศ ผู้ปกครอง บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรทางการแพทย์

สาระสำคัญของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ในเอกสาร ตำราต่าง ๆ ได้ระบุสาระสำคัญของโปรแกรมการศึกษารายบุคคลไว้ ต่อไปนี้ สุรินทร์ ขอดคำแปง (2542) ได้ระบุรายละเอียดของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ ชื่อ อายุ เพศ ประเภทของความพิการพิเศษ
2. ประเภทของแผนการบริการ เป็นลักษณะการบริการที่จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ

เช่น การแก้ไขเรื่องการพูด การฝึกฟัง

3. ระดับความสามารถด้านต่าง ๆ ของเด็ก ว่าเด็กมีจุดอ่อน จุดแข็งอะไร
4. จุดมุ่งหมายระยะสั้น เป็นรายละเอียดปลีกย่อยของจุดมุ่งหมายระยะยาว ต้องกำหนดไว้อย่างชัดเจน
5. จุดมุ่งหมายระยะยาว เป็นข้อกำหนดในจุดมุ่งหมายว่า ในช่วงระยะเวลา 1 ปี เด็กควรเรียนรู้อะไรบ้าง จะต้องแสดงพฤติกรรมใดได้ จึงจัดว่าบรรลุผลสำเร็จดังที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมาย
6. บริการพิเศษที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้เด็กได้เรียนตามความสามารถ เช่น การจัดหาคนอ่านหนังสือให้เด็กที่บกพร่องทางสายตา
7. กำหนดเวลาในแผนการศึกษา ระยะเวลาเริ่มต้น ระยะเวลาสิ้นสุด เพื่อความสะดวกในการประเมินผล และกำหนดโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ครึ่งต่อไป
8. บริการทางการศึกษาพิเศษ เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ จึงควรระบุให้ชัดเจน เช่น เรียนร่วมในวิชาใด บางคนอาจเรียนร่วมเต็มเวลา
9. การประเมินผล มีการกำหนดวิธีการ และขั้นตอนในการวัดผลตามโปรแกรมการศึกษารายบุคคล
10. การรับรองโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ด้วยการลงชื่อกำกับของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

หน่วยศึกษานิเทศ กรมวิชาการ (2544) ได้ระบุสาระสำคัญในโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. โปรแกรมและบริการที่เด็กควรจะได้รับ
2. สิ่งที่เด็กสามารถทำได้และสิ่งที่จำเป็นต้องเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ที่เด็กควรได้รับเมื่อสิ้นสุดปีการศึกษา
4. ระยะเวลาที่เด็กต้องใช้ในการรับบริการพิเศษ เวลาปกติและเวลาในช่วงวันหยุด
5. สิ่งที่เกี่ยวข้องลงความเห็นร่วมกันว่าต้องทำเพื่อช่วยเด็ก
6. กำหนดระยะเวลาในการเริ่มปฏิบัติตามแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล เมื่อเวลาสิ้นสุดโปรแกรม เวลาในการทบทวนแผนเป็นระยะ

7. กำหนดวิธีการวัดความก้าวหน้าของเด็ก

สุพัชรา ชิมเจริญ (2545) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญในโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เปลี่ยนแปลงได้เมื่อพัฒนาการของเด็กเปลี่ยนไป
2. มีเป้าหมายประจำปี กำหนดจุดประสงค์ระยะยาวและระยะสั้น บอกยุทธวิธีที่ฝึกเด็ก
3. ระบุบริการพิเศษที่เด็กได้รับ เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย
4. มีการประเมินผลประจำปี เพื่อดูความก้าวหน้าของเด็ก
5. ระบุความสามารถทางการศึกษา และพฤติกรรมของเด็กอย่างครบถ้วน
6. กำหนดเวลาที่เริ่มและสิ้นสุดการใช้แผน

7. แสดงเกณฑ์ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการประเมินผลตามแผน 1 ปี ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

8. เป็นหลักฐานที่แสดงว่าโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะให้กับเด็ก
9. เป็นเครื่องมือสื่อสารในการจัดการศึกษาพิเศษระหว่างผู้ปกครองและนักการศึกษา ศรียา นิยมธรรม (2548) ได้ระบุถึงสาระสำคัญในโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้
 1. กำหนดระดับความสามารถทางการศึกษาของเด็กในปัจจุบัน
 2. กำหนดจุดมุ่งหมายประจำปี
 3. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 4. กำหนดบริการที่จะจัดให้เด็ก
 5. จำนวนครั้งของการให้บริการ เช่น จะให้เรียนร่วมกี่ครั้ง
 6. ระบุวันที่เริ่มรับบริการ และช่วงเวลาที่จะมารับบริการของเด็กแต่ละคน
 7. กำหนดวิธีการประเมินผล

ลำลี ทองธิว (มปป) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. ความสามารถพื้นฐานในแต่ละวิชาของเด็ก
 2. เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ครูและนักเรียนช่วยกันกำหนดโดยการพิจารณาจากความสามารถ พื้นฐานในข้อ 1
 3. ระบุจุดอ่อนของนักเรียน เช่น ปัญหาสุขภาพ สมาธิสั้น
 4. การวัดผลประเมินผลเพื่อพัฒนาการของเด็ก และปรับปรุงการสอนของครู
 5. เด็กพิเศษอยู่ระดับใดเมื่อ เมื่อเทียบกับเด็กปกติ และครูจะได้ทราบว่าเด็กบรรลุเป้าหมาย การศึกษาขั้นพื้นฐานครบหรือยัง
 6. มีรายละเอียดของวิธีการ การสอน และเทคนิคการสอนที่ทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย
- Whelman and McLaughlin (1981) ระบุส่วนประกอบของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. แสดงระดับความสามารถพื้นฐานของเด็ก
 2. ระบุเป้าหมายใน 1 ปี วัตถุประสงค์ระยะสั้น
 3. แสดงถึงการจัดการศึกษาพิเศษและบริการที่เกี่ยวข้องที่เด็กพิเศษควรได้รับ กำหนด การเรียนร่วมกับโปรแกรมการศึกษาปกติ
 4. ระยะเวลาการดำเนินงาน
 5. ระบุการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- Polloway et al (2001) ระบุรายละเอียดของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้
1. การกำหนดเป้าหมายใน 1 ปี และวัตถุประสงค์ระยะสั้น ๆ
 2. ระบุการจัดการศึกษาพิเศษให้เป็นไปตามลักษณะของเด็ก

3. มีการปรับโปรแกรมการศึกษาปกติ ให้เป็นโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ตามความรู้ความสามารถของเด็ก
 4. ระบุลักษณะการเรียนรู้ร่วมกับชั้นเรียนปกติด้วย เช่น เรียนร่วมในวิชาใดบ้าง มีการปรับเกณฑ์ของผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวังลงมา เพื่อให้เด็กสามารถบรรลุเกณฑ์ได้
 5. กำหนดระยะเวลาการใช้แผนที่ชัดเจน
 6. มีการคาดหวังการใช้โปรแกรมและควรมีการปรับปรุงได้ตลอด เมื่อเด็กมีพัฒนาการเปลี่ยนไป
 7. แสดงให้เห็นพัฒนาการของเด็กว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ เมื่อสิ้นปีการศึกษา
 8. มีการแสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อพัฒนาการตลอดปีการศึกษาของเด็ก
- สรุปสาระสำคัญของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล มีดังนี้
1. ข้อมูลแสดงระดับพัฒนาการทางการศึกษาของเด็ก
 2. การกำหนดเป้าหมายใน 1 ปี วัตถุประสงค์ระยะสั้นเป็นวิธีการบรรลุเป้าหมายระยะยาวต้องกำหนดให้ชัดเจน ระบุพฤติกรรมที่บรรลุตามเป้าหมาย
 3. กำหนดการจัดการศึกษาที่ตรงกับความต้องการของเด็ก รายละเอียดของวิธีการสอนเทคนิคที่ทำให้นักเรียนบรรลุเป้าหมาย
 4. การปรับโปรแกรมการศึกษาปกติให้เหมาะสมกับปัญหาและความสามารถของเด็ก เพื่อให้ครูทราบว่านักเรียนอยู่ในระดับใดเมื่อเทียบกับเด็กปกติ และจะได้ทราบว่าเด็กบรรลุเป้าหมายการศึกษาขั้นพื้นฐานครบหรือยัง
 5. ระบุลักษณะการเรียนรู้ร่วม เช่น เรียนร่วมวิชาใดบ้าง จำนวนครั้งที่เรียนร่วม ระบุวันที่ช่วงเวลา
 6. การปรับเกณฑ์วัดผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวังจากเกณฑ์ปกติให้ต่ำลง เพื่อให้นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้
 7. การกำหนดวันเริ่มต้นและสิ้นสุดการใช้แผน
 8. แสดงการเรียนรู้ที่คาดหวัง/จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และควรมีการปรับปรุงได้ตลอดเมื่อพัฒนาการของเด็กเปลี่ยนไป
 9. รายงานพัฒนาการของเด็กว่าเป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ เมื่อสิ้นปีการศึกษา
 10. แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อพัฒนาการของเด็ก เมื่อสิ้นปีการศึกษา
 11. เมื่อเด็กอายุ 14 ปี ต้องเลื่อนชั้น พิจารณาจากแนวทางการเรียนของเด็ก
 12. อธิบายเหตุผลที่เด็กไม่สามารถเข้าเรียนร่วมในชั้นปกติได้
 13. เด็กต้องเข้าร่วมการประเมินผลของรัฐ/ไม่ร่วมต้องอธิบายเหตุผลด้วย
 14. กำหนดความสามารถทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในปัจจุบันของเด็ก
 15. กำหนดบริการพิเศษที่จัดให้เด็ก เช่น การทำกายภาพบำบัด

16. กำหนดวิธีการวัดผลประเมินผล
17. ระบุจุดอ่อนของเด็ก เช่น เป็นเด็กสมาธิสั้น
18. ประเมินผล กำหนดวิธีการ และขั้นตอนในการวัดผล เพื่อพัฒนาการของเด็ก และปรับปรุงการสอนของครู
19. ระดับความสามารถด้านสังคม การรับรู้ การช่วยตนเอง วุฒิภาวะทางอารมณ์ ความรู้ทางวิชาชีพ
20. บริการพิเศษที่เกี่ยวข้อง เช่น การทดสอบที่จำเป็น
21. การรับรองโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยการลงชื่อกำกับในส่วนล่างของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล
22. เป็นหลักฐานที่แสดงว่าทางโรงเรียนจัดการศึกษารายบุคคลให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
23. เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่าง ผู้ปกครอง และนักการศึกษา

ขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล จากเอกสาร ตำราต่าง ๆ มีดังนี้

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2542) ได้ระบุขั้นตอนในการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. รวบรวมข้อมูล ได้แก่ รายงานการประเมินผลต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก บันทึกจากผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผลการเรียน ถ้าหากเด็กเคยได้รับการศึกษาในสถานศึกษามาก่อน รายงานจากแพทย์ หรือโรงพยาบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. การจัดทำแผนการประชุม โดยผู้บริหารโรงเรียน หรือตัวแทนครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ของเด็ก จะต้องประชุมกันว่า จะจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในลักษณะใด

3. การใช้แผน ทางโรงเรียนจะดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่เด็ก ตามที่ระบุในโปรแกรมการศึกษารายบุคคล เมื่อสิ้นสุดการใช้แผนแล้วจะต้องมีการประชุมเพื่อกำหนดแผนใหม่ แล้วดำเนินการต่อเนื่องจนกระทั่งเด็กมีความสามารถดังเช่นเด็กปกติ หรือจบการศึกษาในแต่ละระดับตามจุดมุ่งหมายโดยสมบูรณ์

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2542) ได้กำหนดขั้นตอนในการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. ทางโรงเรียนประกาศให้ประชาชนทราบว่าทางโรงเรียนมีบริการทดสอบด้านใดบ้าง ณ ที่ใด

2. ทำการทดสอบเด็กเบื้องต้น เพื่อจะได้ทราบว่าเป็นเด็กปกติหรือเด็กพิเศษ จะได้จัดบริการได้ถูกต้อง

3. ส่งเด็กไปรับบริการทดสอบโดยละเอียด หากต้องการทดสอบเพิ่มเติมเด็กควรรับบริการได้ ณ ที่ใด

4. ขออนุญาตจากผู้ปกครองก่อนทำการทดสอบเด็ก

5. ทดสอบเด็กโดยละเอียด การทดสอบในขั้นนี้เป็นการทดสอบเพื่อจำแนกประเภทเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หากจุดอ่อน จุดแข็ง เพื่อจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ

6. แจ้งผลการทดสอบแก่ผู้เกี่ยวข้องและนักประชุม

7. ประชุมผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ผู้ที่เข้าร่วมประชุม ได้แก่ ครูผู้สอน ครูใหญ่หรือผู้แทน นักจิตวิทยา และผู้ปกครองเด็ก

8. เริ่มใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล

9. ประเมินผลการเรียนของเด็ก

10. ทบทวนโปรแกรมการศึกษารายบุคคล และ/หรือจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

สุพัชรา ชัมเจริญ (2545) ระบุขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. แจ้งให้เด็กและผู้ปกครองทราบถึงความสำคัญของการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดทำ อนุญาต ประเมินและปรับปรุงโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

2. ทดสอบสภาพทั่วไป โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้าน เพื่อประเมินความบกพร่อง พฤติกรรม ความรู้พื้นฐานทางวิชาการ และข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็น

3. ส่งต่อเพื่อขอรับบริการ เพื่อให้เด็กได้รับบริการที่จำเป็นของแต่ละบุคคล

4. ทดสอบความสามารถพื้นฐานของเด็ก หาระดับความสามารถพื้นฐาน ทักษะทางภาษา สังคม การเคลื่อนไหว พฤติกรรม ภาวะทางอารมณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเปรียบเทียบกับเด็กที่อยู่ในระดับเดียวกัน

5. นำผลการทดสอบ ๆ มาจัดรวบรวมทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

6. ประชุมเขียนและปฏิบัติตามโปรแกรมการศึกษารายบุคคล โดยผู้แทนจากโรงเรียน ปกติ ครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่อง เด็ก และพ่อแม่ ร่วมกันเขียนแผนภาคเรียนละ 1 ครั้ง และนำไปปฏิบัติตามแผน

7. เริ่มใช้โปรแกรม มีการกำหนดระยะเวลาที่เริ่มใช้แผนและสิ้นสุดการใช้แผน โดยครูต้องเตรียมแผนการสอนที่เป็นไปตามโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ซึ่งเป็นแผนการสอนเฉพาะราย กำหนดทักษะที่จะใช้สอนในแต่ละวิชาเพื่อให้นักเรียนบรรลุเป้าหมาย ครูต้องติดตามความก้าวหน้าของเด็กเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลง โปรแกรมการศึกษารายบุคคล ได้ตรงกับความรู้ความสามารถของเด็ก

8. ติดตามและประเมินความก้าวหน้าของเด็ก เป็นระยะ ๆ จะมีการระบุนการดำเนินการ วิธีการ เครื่องมือ เกณฑ์การประเมิน และบุคคลที่จะเป็นผู้ประเมินอย่างชัดเจน

9. ทบทวนและปรับปรุง หลังจากใช้แผนไประยะหนึ่งควรมีการปรับปรุงหรือทบทวนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก

Whehman and McLaughlin (1981) กำหนดขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคลดังนี้

1. กำหนดเป้าหมาย
2. ระบุจุดประสงค์การเรียนรู้
3. วิเคราะห์เนื้อหา
4. ยุทธศาสตร์การสอนที่ทำให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้
5. บอกวิธีวัดผล/ประเมินผล

สรุปขั้นตอนการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล จากเอกสาร ตำราต่าง ๆ มีดังนี้

1. แจ้งให้เด็กและผู้ปกครองทราบเพื่อให้

1.1 ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดทำ สนับสนุน อนุญาตและประเมิน ถ้าเป็นเด็กพิเศษจะจัดบริการลักษณะใด

1.2 ผู้ปกครองทราบว่ามีการจัดบริการทดสอบ จะได้ทราบว่า เป็นเด็กพิเศษหรือไม่

2. ทดสอบสภาพทั่วไปว่าเด็กมีความบกพร่องด้านใด ตรวจสอบทางวิชาการและพฤติกรรมของเด็ก รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กจากผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ เช่น นักจิตวิทยา แพทย์ นักการศึกษาพิเศษ

3. แจ้งผลการทดสอบของเด็กแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง

4. ส่งต่อเพื่อขอรับบริการตามความจำเป็นเฉพาะบุคคล

5. ทดสอบความสามารถพื้นฐานเพื่อหาจุดเด่น จุดด้อย ทักษะทางภาษา สังคม การเคลื่อนไหว พฤติกรรม วุฒิภาวะทางอารมณ์ การช่วยเหลือตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละวิชา

6. นำข้อมูลเกี่ยวกับเด็กในข้อ 1-5 และผลการเรียนที่ผ่านมา มาจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

7. ประชุมเขียนและปฏิบัติตามโปรแกรมการศึกษารายบุคคล โดย ผู้ปกครอง ตัวแทนโรงเรียน/ผู้บริหาร ครูปกติ ครูของเด็ก ร่วมกันจัดประชุมว่าจะจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กตรงตามความต้องการ กำหนดเขียนแผนภาคเรียนละ 1 ครั้ง และสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อพัฒนาการของเด็กเปลี่ยนไป

8. เริ่มใช้แผน มีการกำหนดระยะเวลาการใช้แผน ครูต้องเตรียมแผนการสอน กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะที่จะสอนในแต่ละวิชาตามที่ระบุในโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

9. ติดตามและประเมินผลความก้าวหน้าของเด็กเป็นระยะ ๆ

10. ทบทวนปรับปรุง เมื่อใช้แผนปีละหนึ่ง ควรมีการทบทวนแผนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาให้ทันต่อพัฒนาการของเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตาม จุดมุ่งหมาย

ประโยชน์ของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

จากการศึกษาเอกสาร ตำราต่าง ๆ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2542) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ไว้ดังนี้

ช่วยให้เด็กเรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล ช่วยให้เด็กมีโอกาสพัฒนาสภาพ ความแตกต่างของแต่ละบุคคล ช่วยให้เด็กได้เรียนอย่างมีระเบียบแบบแผน ช่วยให้เด็กทราบว่าตน จะเรียนอะไร ทำให้ผู้ปกครองทราบว่าโรงเรียนสอนอะไร และช่วยให้ครูรู้หน้าที่ของตนว่าจะสอน อะไรจึงจะทำให้เด็กพัฒนาได้ตามจุดประสงค์

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2542) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของโปรแกรม การศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อครูผู้สอน

1.1 ครูใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นแนวทางในการจัดทำอัตราการสอน และบันทึกการสอนรายวัน และกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็ก

1.2 ครูใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเป็นแนวทางในการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของครูผู้สอนแต่ละคน หากมีครูมากกว่า 1 คน ที่มีส่วนร่วมในการสอนเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ

1.3 ครูใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นแนวทางในการศึกษาพัฒนาการทาง ด้านการเรียนของเด็ก

1.4 ครูใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นแนวทางในการรายงาน หรือแจ้ง ความก้าวหน้าทางการเรียนของเด็กแก่ผู้ปกครอง

1.5 ครูใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นแนวทางในการเลือกสื่อการสอนที่ เหมาะสมกับเด็ก

2. ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง

โปรแกรมการศึกษารายบุคคลจะช่วยผู้ปกครองได้ ดังนี้

2.1 ทราบว่าจะติดต่อกับครูคนใดเมื่อต้องการพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของบุตรของตน ทราบว่าบุตรของตนจะเรียนอะไรบ้างที่โรงเรียน

2.2 ตั้งความหวังที่เหมาะสมเกี่ยวกับผลการเรียนของบุตรของตน

2.3 ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุตรของตนแก่ครูได้อย่างถูกต้อง

3. ประโยชน์ต่อทางโรงเรียน

3.1 ทางโรงเรียนจะทราบว่าเด็กเข้ารับการศึกษาระดับใดและในลักษณะใด

3.2 ทางโรงเรียนสามารถจัดบริการทางการศึกษา ตลอดจนบริการที่เกี่ยวข้องจำเป็นให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก

3.3 ทางโรงเรียนจะได้ทราบพัฒนาการของเด็ก และจะได้จัดการประชุมทบทวนโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ในอนาคตต่อไป

สุพัชรา ชิมเจริญ (2545) ได้อธิบายประโยชน์ของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ดังนี้

1. ครูผู้สอน

ช่วยให้ครูรู้หน้าที่ของตนเองในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ว่าจะสอนอะไรให้เด็กแต่ละคนตามศักยภาพที่เป็นจริงอย่างเป็นระบบและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

1.2 สามารถส่งเสริมให้มีการจัดสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นและเหมาะสมกับเด็กแต่ละบุคคล

1.3 กำกับ ติดตาม และประเมินความก้าวหน้าของเด็กแต่ละบุคคลได้ตามแผนการศึกษา

2. นักเรียน

นักเรียนจะได้ทราบว่าตนจะได้รับอะไรบ้าง

2.1 ทราบว่าตนจะต้องเรียนอะไรบ้าง

2.2 ได้รับสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการความช่วยเหลืออื่นใดตามกฎหมาย

2.3. ได้รับการบำบัด สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการความช่วยเหลืออื่นใดตามกฎหมาย

2.4. ได้รับการบำบัด พี่นฟูที่สอดคล้องกับความจำเป็น

3. ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองทราบว่าโรงเรียนจะสอนอะไรแก่เด็ก และผู้ปกครองจะส่งเสริมลูกของตนเองอย่างไรให้เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ดังนี้

3.1. ผู้ปกครองขอรับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดที่สอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของบุตรตนเอง

3.2. มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการศึกษาส่วนบุคคลได้อย่างเหมาะสม

4. ผู้ให้บริการด้านการศึกษาพิเศษ

ผู้ให้บริการด้านการศึกษาพิเศษทราบว่า จะให้การช่วยเหลือเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

4.1. ทราบว่าจะต้องเตรียมบุคลากรจำนวนเท่าใดที่จะให้บริการแก่เด็ก

4.2. มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลให้กับเด็กที่มีความบกพร่องอย่างเหมาะสม

4.3. มีส่วนร่วมในการประเมินผลและปรับปรุงการจัดการศึกษาให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องอย่างเหมาะสม

5. โรงเรียน

โรงเรียนได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชนิดของโปรแกรมและบริการที่จะต้องจัดให้กับเด็ก
สรุปประโยชน์ของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล มีดังนี้

ครูผู้สอน

1. ครูรู้ว่าจะจัดเตรียมหลักสูตร วิธีการสอน เทคนิค สื่อ การวัดผลประเมินผล หรือจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการของเด็กทำให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

2. สามารถจัดทำเป็นบันทึกการสอนรายวัน

3. ครูได้ศึกษาและติดตามพัฒนาการของเด็ก

4. ใช้แจ้ง/รายงานความก้าวหน้าของเด็กแก่ผู้ปกครอง

5. ใช้แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้สอนแต่ละคน หากมีครูมากกว่า 1 คน
นักเรียน

1. นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถของตน

2. นักเรียนได้เรียนอย่างมีระเบียบแบบแผน

3. นักเรียนได้รับสื่อและบริการพิเศษที่ตรงกับความต้องการ

ผู้ปกครอง

1. ได้ทราบการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนที่จัดให้เด็ก

2. เป็นแนวทางให้ผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเพื่อพัฒนาเด็ก

3. การตั้งความหวังที่เหมาะสมกับผลการเรียนของเด็ก

4. ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับครู

5. ให้ข้อมูลเด็กแก่ครู/ช่วยจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

ผู้ให้บริการด้านการศึกษาพิเศษ

ผู้ให้บริการด้านการศึกษาพิเศษ ได้รับประโยชน์โปรแกรมการศึกษาพิเศษ ดังนี้

1. ทราบจำนวนบุคลากรที่จะจัดให้เด็ก

2. มีส่วนร่วมในการจัดการเรียน การสอนและประเมินผลเด็กได้เหมาะสม

โรงเรียน

โรงเรียนได้จัดบริการที่ตรงกับความต้องการของเด็ก

3. การอ่าน

ความหมายของการอ่าน

ความหมายของการอ่าน ในเอกสาร ตำรา ต่าง ๆ กล่าวไว้ ดังนี้

ประเทิน มหาจันทร์ (2523) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่จับกันไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นก็จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ แต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น

สมพร มั่นตะสูตร (2534) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การรับรู้ความหมายจาก ถ้อยคำที่ตีพิมพ์อยู่ในสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือ โดยผู้อ่านรับรู้ว่าคุณเขียนได้ส่งสารอะไรมายังผู้อ่าน ทั้งในด้านความคิด ความรู้ ความหมาย ความสัมพันธ์กับสิ่งอื่น ว่าผู้เขียนตั้งใจจะแสดงความคิดอย่างไร มีความหมายว่าอะไร เกี่ยวข้องถึงอะไรบ้าง ลำดับขั้นตอนของการอ่านจะเริ่มต้นตั้งแต่ การทำความเข้าใจในถ้อยคำแต่ละคำ กลุ่มคำแต่ละกลุ่ม และเรื่องราวแต่ละเรื่องราวที่เรียงราย ต่อเนื่องกันอยู่ในย่อหน้าหนึ่ง หรือในตอนหนึ่ง หรือในเรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้อ่านต้องทำความเข้าใจไปทีละตอนเป็นลำดับ

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2537) มีความคิดว่าการอ่าน เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านรับสาร ซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นสัญลักษณ์อักษร การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความสามารถในการใช้ ความคิด

บันลือ พฤกษ์วัน (2538) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียง ให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้ มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำ ๆ ไม่สามารถใช้สื่อความโดยการฟังได้ทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือให้แตกฉานเท่านั้น

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน หรือฟังผู้อื่นอ่านแล้วรู้เรื่อง เราเรียกว่าอ่านได้ ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องของสิ่งที่อ่าน

3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดโยงความคิด ความรู้ จากผู้เขียน(สื่อ) ถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่า อ่านเป็น ผู้อ่านยอมเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน โดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านด้วย

4. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกตจำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง

(กระบวนการ) อาจต้องใช้ความหมายของการอ่าน จากข้อ 1, 2, และ 3 (หรือไม่จำเป็นต้องครบทั้ง 3 ความหมายก็ได้) แล้วสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านและนำผลของสิ่งที่ได้อ่านมาเป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ เราเรียกว่า อ่านเป็น

วรรณิ โสมประยูร (2544) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้นๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ได้ให้ความหมาย การอ่าน ว่า หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ ; สังเกตหรือพิจารณาเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านในใจ อ่านตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง ; คิด นับ (ไทยเดิม)

Smith and Larry (1976) กล่าวถึง การอ่านว่า เป็นการผสมอักษรให้เป็นคำเป็นประโยคแล้วแปลความหมายโดยใช้ประสบการณ์เดิมและสติปัญญา

Donald and Charles (1995) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน นอกจากการผสมอักษรให้เป็นคำ เป็นประโยคแล้วยังต้องรู้ความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาด้วย จะเข้าใจได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับสติปัญญาและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการทางสมองที่ใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรสิ่งพิมพ์ หนังสือ แล้วรับรู้และเข้าใจความหมายของคำ หรือสัญลักษณ์นั้นๆ ได้ตรงกับความคิดที่ผู้เขียนต้องการมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความสามารถในการคิดของผู้อ่าน

ความสำคัญของการอ่าน

ความสำคัญของการอ่านมีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2538) กล่าวว่า การอ่าน มีความสำคัญต่อชีวิต สรุปได้ ดังนี้

1. การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง
2. เด็กที่อ่านได้ย่อมมีความมั่นใจในตัวเอง เข้ากับเพื่อนได้
3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในส่งเสริมอาชีพ หน้าที่การงาน
5. การอ่าน ทำให้เข้าใจความเป็นไปของบ้านเมือง
6. การอ่าน ทำให้รู้จักคิดพิจารณาในการเลือกผู้แทน ซึ่งเป็นการดำรงการปกครองระบอบประชาธิปไตย
7. การอ่าน เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความบันเทิง และพัฒนาจิตใจ

8. การอ่านทำให้ ทันโลก ทันคน เป็นการพัฒนาตนเอง

วรรณิ โสมประยูร (2544) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัยและการบรรยายหรือการอภิปรายต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปะจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้นุชนรู้จักอนุรักษณ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญประจำวันสำหรับมนุษย์ เพราะต้องอ่านข้อความหรือหนังสือต่างๆ อยู่เสมอทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ ส่วนจะอ่านได้มากหรือน้อยและสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากหรือน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับสภาพทางการศึกษา อาชีพ โอกาส เพศและวัยของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกันในหลายประการทั้งความสนใจ ความตั้งใจ ความมุ่งมั่นและความสามารถในการรับรู้ สำหรับนักศึกษาหรือเยาวชนในวัยเรียนแล้ว การอ่านนับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่จำเป็นต้องทำอย่างสม่ำเสมอและทำมากกว่าบุคคลอื่นๆ ทั้งนี้เพราะความสามารถในการอ่านจะดีหรือไม่ดี อ่านช้าหรือเร็ว ย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ของนักเรียนนักศึกษาและเยาวชนในวัยเรียน ดังนั้น นักศึกษาและนักเรียนจึงควรหมั่นฝึกฝนตนเอง ให้มีนิสัยรักการอ่านและเป็นนักอ่านที่มีคุณภาพ ซึ่งจะทำให้เป็นคนที่มีคุณภาพของสังคมด้วย

มณิรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านโดยสรุปได้ว่า คนทุกวัย ทุกระดับชั้น สามารถใช้การอ่านในการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนาประเทศชาติ

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ทำให้เกิดความงอกงามทางปัญญา ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และทำให้การดำรงชีพอยู่อย่างมีคุณค่า และช่วยในการพัฒนาประเทศชาติ

สาเหตุของปัญหาการอ่าน

สาเหตุของปัญหาการอ่าน จากเอกสาร ตำรา ต่าง ๆ กล่าวไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัศ นิยมธรรม (2520) ได้รวบรวมปัญหาการอ่านและสาเหตุของปัญหาการอ่าน ดังนี้

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรม หรือร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความสับสนใช้มือซ้าย-ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัด ลืมง่าย

2. ความบกพร่องทางด้านจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์ แรงจูงใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม

อำไพ สุจริตกุล (อ้างถึงใน พูนศรี อิมประไพ , 2530) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาการอ่าน ดังนี้

1. ความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ตาไม่ดี สายตาสั้น ตาเอียง ตาเหล่ หรือตาบอดสี หูฟังไม่ถนัด หูพิการ จับเสียงได้เพี้ยนไปจากจริง อวัยวะในปากบกพร่อง เช่น เพดานโหว่ ปากแหว่ง ลิ้นไก่แยกเป็น 2 แฉก ทำให้พูดไม่ชัดหรือถนัดผิดปกติ เช่น ถนัดมือซ้าย ถนัดแต่ตาซ้าย หรือมีความถนัดระหว่างมือและตาขัดกัน เป็นต้น

2. มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เช่น เด็กที่มีอายุสมองน้อย มักอ่านไม่ได้ดี มีความสังเกตน้อย ทำให้ไม่เข้าใจสิ่งที่เรียนหรือไม่สามารถสร้างมโนภาพได้ตามข้อความที่อ่าน

3. มีความบกพร่องทางอารมณ์ เป็นคนใจคอหงุดหงิดเข้ากับใครไม่ได้ มีความหวาดระแวง ว้าวุ่น วิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เด็กมีอารมณ์ไม่สม่ำเสมอ ขาดสมาธิ และไม่มีความมั่นใจในการอ่าน

4. มีความบกพร่องในด้านทักษะการเรียนรู้ กล่าวคือ ทักษะที่ไม่ถูกมาแต่ต้น เช่น เคลื่อนสายตาจับตัวอักษร หรือตัวหนังสือทีละตัว ๆ ต้องทำปากขมูบขมิบออกเสียงตลอดเวลาที่อ่านในใจต้องใช้มือชี้ตัวหนังสือทุกตัวที่อ่าน หรืออ่านไปสะกดไป ทำให้อ่านได้ช้า เป็นต้น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537) ได้กล่าวถึงปัญหาสำคัญที่ทำให้การอ่านไม่ประสบความสำเร็จ สรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอ่านอย่างแท้จริง ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างเพียงพอ เช่น จิตวิทยาการอ่าน การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการอ่าน วิธีการสอนอ่านตามวัตถุประสงค์เฉพาะ

2. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ซึ่งมาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกันและระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาคอขวดไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาเอาใจใส่มาก เมื่อมาอยู่ห้องเดียวกัน ระดับความสามารถและประสบการณ์ทางภาษาย่อมแตกต่างกัน ทำให้ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับลักษณะและความสามารถของแต่ละคน นอกจากนี้บางคนมีปัญหาทางด้านสุขภาพและจิตใจ

3. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกับทางโรงเรียน วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านไม่เพียงพอเนื่องจากขาดแคลนงบประมาณ

Richek et al (1996) ได้อธิบายสาเหตุของปัญหาการอ่านไว้ ดังนี้

1. ตัวเด็กเอง มีปัญหาการเรียนรู้เรื่องการอ่าน ความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางร่างกาย เช่น สายตาไม่ดี อ่านช้า บกพร่องทางอารมณ์

2. บ้าน สังคมและสิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดูของพ่อแม่ สังคมที่เด็กอยู่ตลอดจนสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านของเด็ก เช่น ความยากจน เด็กที่มีพ่อแม่ติดยาเสพติด ดื่มเหล้า การเลี้ยงดูอย่างปล่อยปละละเลย อยู่ในชุมชนที่มีความรุนแรง สิ่งเหล่านี้ทำให้ครอบครัวไม่สามารถเตรียมความพร้อมด้านการอ่านให้เด็กก่อนเข้าสู่ระบบโรงเรียนได้ พ่อแม่ไม่มีการศึกษา ทำให้ไม่มีส่วนร่วมในการส่งเสริม การอ่านให้เด็ก การสอนการบ้าน ทำให้เด็กมีความเสี่ยงที่จะล้มเหลวทางการอ่าน การเรียน

3. โรงเรียน ได้แก่ ตัวครู ระบบโรงเรียน แทบจะไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาการอ่าน พบว่าเด็กที่มีปัญหาการอ่านมีโอกาสได้ฝึกอ่านเพียงเล็กน้อยที่โรงเรียน (Allington, 1977, 1983, 1984, 1986; and Stanovich, 1986, 1993-4 อ้างถึงใน Richek et al, 1996)

สรุปสาเหตุของปัญหาการอ่าน ดังนี้

1. ตัวนักเรียนเอง มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์

2. บ้าน สังคม และสิ่งแวดล้อมที่ไม่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก

3. โรงเรียน ครูไม่ได้ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ตรงกับความต้องการของเด็ก และการ

ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยพัฒนาการอ่าน

ปัญหาการอ่านออกเสียงและวิธีการแก้ปัญหา

จากการศึกษา เอกสาร คำรา และงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ในงานวิจัยนี้กำหนด ปัญหาการอ่านเป็น 12 ประเภทและวิธีการแก้ปัญหาการอ่านแต่ละประเภทไว้ ดังนี้

1. การอ่านสลับตัวอักษร

การอ่านสลับตัวอักษร เป็นลักษณะการอ่านตัวอักษรที่เขียนคล้าย ๆ กันสลับเปลี่ยนกัน เช่น ถ เป็น ก เช่น กูเขา อ่านเป็น ดูเขา เป็นเพราะการขาดคุณลักษณะของเด็ก ปัญหาทางสายตาคือ ความถนัด ซ้าย-ขวาที่สับสนของเด็ก (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัส นิยมธรรม, 2520)

การแก้ปัญหาการอ่านสลับตัวอักษร มีผู้แนะนำไว้ดังนี้

จรัสลักษณ์ จีรวินุลย์ (2546) กล่าวว่า

1. ทำรายการตัวอักษร ที่นักเรียนแยกแยะความแตกต่างไม่ได้ ให้นักเรียนและเพื่อนช่วยกัน เขียนลงบนบัตรอักษร เพื่อจะได้สังเกตเห็นความแตกต่างของตัวอักษรที่คล้ายกัน

2. ครูควรสอนเกี่ยวกับการออกเสียง การเขียน หรือการอ่านตัวอักษรที่นักเรียนแยกแยะความแตกต่างไม่ได้

3. ใช้ปากกาสะท้อนแสงระบายบนตัวอักษรที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษรในประโยค เช่น ตัว ม ทุกตัวใช้สีชมพู ตัว น ทุกตัว ใช้สีม่วง

Fernald (1943) แนะนำดังนี้ พิมพ์หรือเขียนคำที่อ่านสลับตัวอักษรไว้ในบัตรคำด้วยอักษรตัวโต ๆ แล้วให้นักเรียนสะกดคำขณะใช้นิ้วมือลากไปตามตัวอักษร ต่อมาให้นักเรียนเขียนคำนั้นเอง โดยไม่ต้องดูตัวอย่าง

Florence and Gladys (1977) เสนอไว้ดังนี้

1. ครูจัดทำชุดของคำที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร เช่น คำที่เปลี่ยนพยัญชนะต้น แต่คงสระและตัวสะกดไว้

ตัวอย่างชุดของคำ

ทุก ลูก ลูก จุก หุก

โสด โสด โหด โปด

2. ครูสอนสะกดคำ โดยออกเสียงซ้ำ ๆ และชัดเจน แล้วให้นักเรียนอ่านตาม

3. ครูสอนอักษรตัวแรกของคำก่อน แล้วใช้อักษรตัวนั้นเป็นพยัญชนะต้นของคำ เช่น

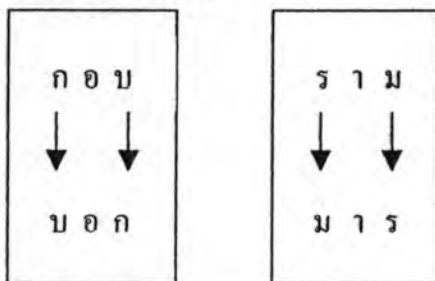
ค → คอก คาน คีบ โคย แล้วจึงสอนอักษรที่เป็นตัวสะกด เช่น บ → แปบ สืบ ลีบ เรียบ

4. ให้นักเรียนคัดตัวอักษรที่นักเรียนอ่านสลับ เช่น ข-ช ก-ถ ส-ล

Eldon (1981) กล่าวว่าไว้ ดังนี้

1. ให้จับคู่อักษรที่อ่านสับสน เช่น ก-ถ, บ-ป

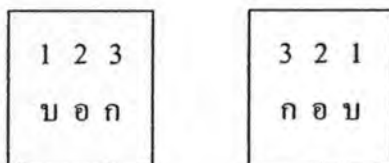
2. ให้นักเรียนฝึกสะกดคำ
3. เขียนคู่ของคำที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร เช่น บอก-กอบ, ราม-มาร แล้วให้นักเรียนใช้แต่ละคำแต่งประโยค ต่อมาครูออกเสียงคำแล้วให้นักเรียนชี้หรือเขียนคำดังกล่าว
4. ให้นักเรียนลากเส้นตามรอยอักษรที่อ่านสลับตัวอักษร แล้วฝึกเขียนจากความทรงจำ (ห้ามดูคำ)
5. บอกนักเรียนว่าการเขียนสลับตัวอักษรในคำมีความสำคัญ คือทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป โดยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนดังนี้

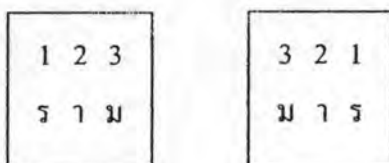
แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำเป็นคู่ ๆ เช่น ก-บ, ม-ร

6. ครูเขียนคำที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร แล้วใส่ตัวเลขตามลำดับ กำกับบนอักษรที่ต้องการให้เด็กอ่าน ต่อมาเขียนคำที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร ชี้ให้นักเรียนเห็นตัวเลขที่เปลี่ยนตำแหน่งไปด้วย แล้วให้นักเรียนใส่ตัวเลขข้างบนคำที่อ่านสลับตัวอักษรด้วยตนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครูทำเป็นตัวอย่าง

นักเรียนทำ

Guy et al (1994) เสนอไว้ว่า

1. ให้นักเรียนชี้ไปตามตัวอักษรที่อ่านสลับตัวอักษรพร้อมทั้งออกเสียงตามอย่างช้า ๆ ทำเช่นนี้ซ้ำ ๆ หลายครั้ง ต่อมาชี้และอ่านตัวอักษรนั้นอย่างรวดเร็ว
2. จัดทำชุดคำคล้องจอง แล้วครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ต่อมาฝึกอ่านกับเพื่อน

ตัวอย่างชุดคำคล้องจอง

1	2	3
มา	โงง	เสียว
นา	โงง	เสียว
ตา	โงง	เปีย

3. นำพยัญชนะต้นของคำในชุดคำคล้องจอง ข้อ 1 ออกไป แล้วให้นักเรียนวางตัวพยัญชนะอื่นแทน แล้วฝึกอ่าน

4. ให้นักเรียนขีดเส้นใต้อักษรที่อ่านสลับตัวอักษรด้วยปากกาสะท้อนแสง

Richek et al (1996) ได้กล่าว ดังนี้

1. ครูสอนอ่านพยัญชนะ โดยการชี้ไปตามตัวอักษรที่ครูอ่าน นักเรียนได้ฟังและเห็นตัวอักษร แล้วให้นักเรียนอ่านตาม

2. ครูอ่านอักษรที่ออกเสียงใกล้เคียงกัน แล้วให้นักเรียนเขียน

Crawley and Merrit (2000) แนะนำดังนี้

1. ใช้การพิมพ์ตัวอักษรด้วยเครื่องพิมพ์ดีดหรือเครื่องคอมพิวเตอร์

2. ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับตัวอักษรที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร เช่น

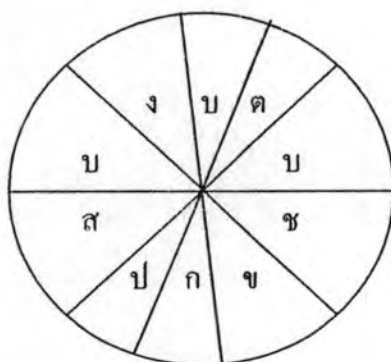
2.1 ขีดเส้นใต้ตัวอักษร น ทุกตัว

ข น ว ข ข น น ข ว น ม

น ข น ว น ม ข ว น น ม

2.2 ระบายสีพื้นที่ของตัวอักษร บ แล้วอ่านออกเสียงตัวอักษรทุกตัวที่ระบายสี

เสร็จแล้ว

2.3 เติมประโยคด้วยคำ ที่อ่านสลับตัวอักษร เช่น

ไก่ขันแต่.....ครู

เข้า เข้า เบ้า

2.4 จงวงกลมล้อมรอบคำว่า กอบ ทุกคำ

ขอบ กอบ ถอบ กอบ กอบ หอบ กอบ

2.5 ให้อ่านออกเสียงตัวอักษรที่กำหนดให้

ก ถ ภ บ ป ข พ ฟ

3. การใช้ลูกศร เขียนลูกศรจากซ้ายไปขวาไว้ใต้คำที่นักเรียนอ่านสลับสน เช่น นาม

4. การเขียนตามรอยบนทราย ขณะเขียนให้นักเรียนออกเสียงด้วย ต่อมาให้อ่านแบบสะกดคำ สุดท้ายอ่านเป็นคำอีกครั้ง

5. ใช้อุปกรณ์ช่วย โดยการตัดกระดาษเป็นสายยาวแล้วปิดคำที่นักเรียนอ่านสลับคำ แล้วเปิดให้นักเรียนเห็นอักษรทีละตัว

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านสลับตัวอักษร ดังนี้

1. การจัดทำบัตรอักษรที่อ่านสลับตัวอักษรไว้สำหรับฝึกอ่าน
2. ครูสอนอ่านออกเสียงอักษรที่นักเรียนอ่านสลับกัน
3. ให้นักเรียนได้เห็น สัมผัส อ่าน และเขียนอักษร
4. ใช้การพิมพ์ตัวอักษรด้วยเครื่องพิมพ์ดีดหรือเครื่องคอมพิวเตอร์
5. ใช้เครื่องหมายลูกศรเขียนจากซ้ายไปขวาใต้คำ
6. ใช้แถบกระดาษปิดคำแล้วเปิดให้ปรากฏทีละอักษร
7. จัดทำชุดคำที่นักเรียนอ่านสลับตัวอักษร โดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้น แต่คงสระและตัวสะกดไว้
8. ครูสอนพยัญชนะที่อ่านสลับตัวอักษร แล้วนำพยัญชนะนั้น ๆ มาเป็นพยัญชนะต้นของคำ ต่อมาทำเป็นตัวสะกด
9. ใช้ปากกาสะท้อนแสงขีดเส้นใต้อักษรที่อ่านสลับกัน
10. ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับตัวอักษรที่อ่านสลับตัวอักษร

2. การอ่านสลับคำ

การอ่านสลับคำ เป็นลักษณะการอ่านคำอื่นในประโยคนั้นแทนคำที่ต้องการให้อ่าน เช่น นิดกินข้าวกับไก่ เป็น นิดกินไก่อกับข้าว เป็นการขาดวุฒิภาวะ ปัญหาการเคลื่อนสายตาจากซ้ายมาขวา ความบกพร่องทางระบบประสาท การอ่านเร็วเกินไป (Eldon, 1981) ทำให้ขาดความระมัดระวัง หรือไม่ใส่ใจความหมายของสิ่งที่อ่าน (Crawley and Merrit, 2000) การแก้ปัญหาการอ่านสลับคำ มีผู้เสนอแนะ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัส นิยมธรรม (2520) กล่าวว่า

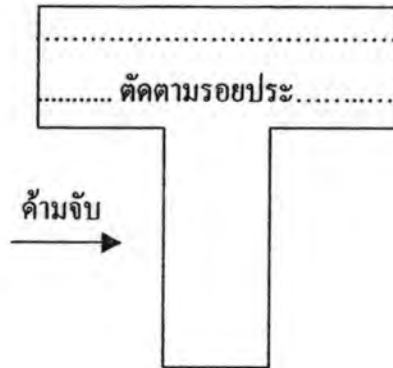
การอ่านสลับคำในลักษณะการอ่านสลับที่กัน ไม่ใช่คำคล้องจอง เช่น แดดเห็น เป็น เห็น แดด ให้ครูบอกนักเรียนว่าอ่านสลับคำตรงไหน แล้วให้อ่านใหม่

Florence and Gladys (1977) เสนอไว้ว่าให้นักเรียนอ่านเป็นคำจะทำให้นักเรียนรู้ถึงความแตกต่างของคำทั้งสอง

Eldon (1981) กล่าวไว้ ดังนี้

1. ฝึกนักเรียนอ่านจากซ้ายไปขวาตามวิธีการต่อไปนี้

1.1 ครอบคำหรือประโยค ด้วยหน้าต่าง (window marker) รูปตัวที แล้วให้อ่านคำหรือประโยคที่อยู่ในหน้าต่างรูปตัวที

หน้าต่าง (window marker) รูปตัวที

1.2 ชีคเส้นใต้คำที่อ่านสลับคำ แล้วให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียง

1.3 สอนให้นักเรียนอ่านไล่ไปตามคำที่ใช้นิ้วชี้เลื่อนไปตามตัวหนังสือ

2. ให้นักเรียนทำบัตรคำศัพท์ที่นักเรียนอ่านสลับคำ แล้วลากตามรอยคำที่อ่านสลับคำด้วยนิ้วชี้และนิ้วกลางพร้อม ๆ กัน ระหว่างที่นักเรียนออกเสียงคำ ค่อยมาให้นักเรียนเขียนคำนั้น ๆ จากความจำแล้วแล้วเก็บบัตรคำไว้ด้วย

3. ให้นักเรียนใช้การพิมพ์คำศัพท์ที่อ่านสลับคำ

4. ถ้านักเรียนอ่านเร็วบอกให้อ่านให้ช้าลง

Crawley and Merrit (2000) แนะนำ ดังนี้

1. ใช้การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์หรือคอมพิวเตอร์คำที่นักเรียนอ่านสลับคำ

2. ทำแบบฝึกหัด เช่น สร้างประโยคโดยการหาคำที่กำหนดให้จากซ้ายไปขวา เช่น ชีคเส้นใต้คำเพื่อสร้างประโยคตามที่กำหนดให้ เสร็จแล้วเขียนเป็นประโยค

มาก บ้าน หมู หลัง นา เรา กรง นี้
 เหลี่ยม มี เสียง หมา และ เหมียว แมว

เขียนเป็นประโยคได้ดังนี้ บ้านหลังนี้เสียงหมาและแมว

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านสลับคำ ดังนี้

1. ครอบอกตำแหน่งที่นักเรียนอ่านสลับคำ แล้วให้นักเรียนอ่านใหม่
2. ครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม และฝึกอ่านเอง

3. ขณะอ่านให้นักเรียนใช้นิ้วไล่ไปตามตัวหนังสือ
4. ใช้หน้าต่าง (window marker) รูปตัวที ช่วยในการอ่าน
5. การใช้การพิมพ์ช่วยในการเรียงลำดับคำในประโยค
6. ทำแบบฝึกหัดการเขียนประโยคจากซ้ายไปขวา

3. การอ่านข้ามคำ

การอ่านข้ามคำ คือ การไม่อ่านคำบางคำในประโยค เช่น ฉันไปโรงเรียน อ่านเป็น ฉันโรงเรียน เป็นความรีบร้อนของผู้อ่านหรืออ่านข้ามคำที่อ่านไม่ได้ (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัส นิยมธรรม ,2520; Mercer, Cecil D. and Mercer, Ann R., 1998) หรือกวาดสายตาไม่ทัน (บัณฑิต พฤกษ์วัน, 2522)

การแก้ปัญหาการอ่านข้ามคำ มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัส นิยมธรรม (2520) เสนอแนะให้สอน ดังนี้

การอ่านข้ามคำเพื่อกลบเกลื่อนคำที่อ่านไม่ออกนั้น ครูควรนำคำที่นักเรียนอ่านไม่ออก มาสอนอ่านแบบสะกดคำ

บัณฑิต พฤกษ์วัน (2522) และ Richek et al (1996) เสนอแนะไว้ ดังนี้

ครูให้นักเรียนอ่านประโยคนั้นใหม่ให้ถูกต้อง หากเด็กอ่านคำที่ข้ามไปครั้งแรกไม่ได้ ก็จะหยุดอยู่ตรงนั้น ครูสอนอ่านแบบสะกดคำสำหรับคำที่อ่านไม่ได้ แล้วให้นักเรียนอ่านใหม่ทั้งประโยค

จรัสลักษณ์ จีรวินุลย์ (2546) แนะนำไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนใช้นิ้วบรรทัดหรือนิ้วชี้ไปตามพยางค์ หรือคำที่อ่าน

2. ใช้วิธีการอัดเทปเสียงนักเรียนขณะที่กำลังอ่าน เพื่อนักเรียนจะได้ฟังเสียงและรู้ตำแหน่งที่ตนเองอ่านผิด ทำรายการคำศัพท์ที่นักเรียนอ่านข้ามไป เพื่อให้นักเรียนอ่านคำนั้นบ่อยๆ

Kochevar (1975) ได้แนะนำไว้ ดังนี้

1. นำคำที่อ่านข้ามมาฝึก

2. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้ฟัง จะได้ว่าตนเองอ่านข้ามคำใด

Eldon (1981) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ครูบอกแล้วให้นักเรียนแก้ไขทันที

2. ใช้กระดาษตัดเป็นรูปตัว T ใช้มือจับด้ามเคลื่อนไปตามคำ หรือบรรทัดที่นักเรียนอ่านข้าม เป็นการช่วยให้นักเรียนรู้ตำแหน่งที่กำลังอ่านอยู่

3. ใช้นิ้วชี้ไปแต่ละคำแต่ละวลีที่อ่าน

4. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันหลาย ๆ คน หรือคนเดียวอ่านพร้อมกับเทป ใช้คำถามช่วยให้นักเรียนหาคำตอบซึ่งเป็นคำที่นักเรียนอ่านข้าม

5. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังและดูบทอ่านประกอบพร้อมทั้งวงกลมล้อมรอบคำที่อ่านข้าม เมื่อนักเรียนอ่านจบแล้วครูสอบถามเพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่อ่านเช่นนั้นและความสำคัญของการไม่อ่านข้ามคำ

Crawley and Merrit (2000) แนะนำ ดังนี้

1. ให้นักเรียนเรียนฟังเทปบันทึกเสียงการอ่านข้ามคำในบทอ่านของครู แล้วให้วงกลมล้อมรอบคำที่ครูอ่านข้าม
2. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น เป็นการช่วยเหลือระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง
3. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งดูบทอ่านไปด้วยและวงกลมล้อมรอบคำที่นักเรียนอ่านข้าม
4. ให้ทำแบบฝึกหัด เช่น ชิคเส้นใต้คำเพื่อสร้างประโยคตามที่กำหนดให้เสร็จแล้วเขียนเป็นประโยค

บ้านหลังนี้เลี้ยงหมาและแมว

มาก บ้าน หมู หลัง นา เรา กรง นี้

เหล็ยม มี เลี้ยง หมา และ เหมียว แมว

เขียนเป็นประโยคได้ดังนี้ บ้านหลังนี้เลี้ยงหมาและแมว

5. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนอ่านออกเสียง
6. ใช้เครื่องมือช่วยชี้ตามคำที่อ่าน
7. ครูใช้ประโยคคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบคำที่นักเรียนอ่านข้าม
8. ให้นักเรียนอ่านช้าจนกว่านักเรียนไม่อ่านข้ามคำ กิจกรรมนี้ควรให้นักเรียนจับคู่ผลัดกันฟังและอ่าน

9. ครูหรือนักเรียนอ่านนำ นักเรียนอ่านตาม ต่อมาครูและนักเขียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น

10. ให้นักเรียนอ่านให้ช้าลง

11. ครูสอนการอ่านสะกดคำ กรณีคำที่อ่านข้ามนั้นอ่านไม่ได้

Carter and Mc Ginnis (1972)

1. ให้นักเรียนใช้อุปกรณ์ช่วยทาบไปตามบรรทัดที่อ่าน
2. ใช้เทปบันทึกเสียงการอ่าน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งให้คู่มือหาประกอบด้วยนักเรียนจะได้ทราบว่าตนเองอ่านข้ามคำ
3. ถ้านักเรียนอ่านเร็ว บอกให้อ่านให้ช้าลง
4. ตั้งคำถามเกี่ยวกับคำที่นักเรียนอ่านข้าม นักเรียนจะได้ระมัดระวังเวลาอ่าน
5. ทำกราฟแสดงการลดจำนวนคำที่อ่านข้าม เป็นการให้นักเรียนเห็นความสำเร็จของตนเอง

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านข้ามคำ มีดังนี้

1. ครูสอนอ่านสะกดคำกรณีคำที่อ่านไม่ได้
2. ใช้ชี้ไปที่ตำแหน่งของคำ หรือพยางค์ที่กำลังอ่านแล้วให้นักเรียนแก้ไขทันที
3. รวบรวมคำศัพท์ที่อ่านข้ามคำไว้ให้นักเรียนฝึกอ่าน
4. ให้นักเรียนเรียนฟังเทปบันทึกเสียงการอ่านข้ามคำในบทอ่านของครู แล้วให้วงกลมล้อมรอบคำที่ครูอ่านข้าม
5. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น เป็นการช่วยเหลือระหว่างนักเรียนด้วยตนเอง
6. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งดูบทอ่านไปด้วยและวงกลมล้อมรอบคำที่นักเรียนอ่านข้าม
7. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนอ่านออกเสียง
8. ใช้เครื่องมือช่วยชี้ตามคำที่อ่าน
9. ให้นักเรียนอ่านช้าจนกว่านักเรียนไม่อ่านข้ามคำ
10. ครูหรือนักเรียนอ่านนำ นักเรียนอ่านตาม ต่อมาครูและนักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น
11. ให้นักเรียนอ่านให้ช้าลงในกรณีอ่านเร็ว
12. ครูใช้ประโยคคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบคำที่นักเรียนอ่านข้าม
13. ทำแบบฝึกหัดการหาคำจากซ้ายไปขวาจากประโยคที่กำหนดให้แล้วเขียนเป็นประโยค
14. ทำแผนภูมิแสดงการลดจำนวนคำที่อ่านข้าม

4. การอ่านไม่ชัด

การอ่านไม่ชัด เป็นการอ่านออกเสียงพยัญชนะบางตัวหรือบางคำไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายไม่ตรงตามความต้องการของผู้เขียน อาจมีอยู่มากคำและหลายลักษณะ เช่น ไม่ชัดถ้อยชัดคำ การออกเสียง เช่น ช เป็น จ, ช เป็น ซ เสียงสระไม่ชัดเจน เอือ เป็น เอีย และเสียงวรรณยุกต์แปรแปร่งออกไป (บันลือ พฤษะวัน, 2522) นักเรียน เป็น นักเลี่ยน, กล้า เป็น ก้า

การแก้ปัญหาการอ่านไม่ชัด มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2522) เสนอว่า

1. ให้นักเรียนฟังครูอ่าน คูปากครูเวลาอ่านช้า ๆ นักเรียนอ่านตาม และฝึกบ่อย ๆ ให้คล่อง
2. นักเรียนอ่านให้ช้าลง
3. นักเรียนที่อ่านไม่ชัดเพราะอวัยวะการออกเสียงผิดปกติ ควรแจ้งผู้ปกครองนำไปปรึกษาแพทย์ให้ช่วยเหลือ

ยุพา บุญทวีสุข (2535) กล่าวว่า กรณีการอ่านคำควบกล้ำไม่ชัด ให้สอนตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ให้สอนอ่านออกเสียงหน่วยเสียงควบกล้ำก่อนอ่านเป็นคำ เช่น กร อ่านว่า กรอ, คล อ่านว่า คลอ, กว อ่านว่า กวอ

2. เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงหน่วยเสียงควบกล้ำได้แล้ว ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ เช่น กรอง อ่านว่า กร-อ-กรอ-ง = กรอง

Kochevar (1975) ได้แนะนำไว้ ดังนี้

บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟัง จะได้ยินเสียงของตนเองและแก้ไขได้ด้วยตนเอง

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านไม่ชัด มีดังนี้

1. ครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม และนักเรียนฝึกอ่านเอง
2. ครูแนะนำให้นักเรียนอ่านอย่างช้า ๆ
3. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังจะได้แก้ไข
4. กรณีสัทควบกล้ำ ให้สอนอ่านออกเสียง หน่วยคำควบกล้ำก่อน แล้วจึงอ่านสะกดคำ
5. การอ่านย้อนกลับไปกลับมา

การอ่านย้อนกลับไปกลับมา เป็นลักษณะการอ่านแล้วย้อนกลับมาอ่านใหม่ เกิดขึ้นเมื่อประโยคที่ให้อ่านยาว ข้อความยาก ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน การอ่านลักษณะดังกล่าวก็เพื่อให้เกิดความมั่นใจนั่นเอง (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537) มีผู้เสนอวิธีการแก้ไข ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัส นิยมธรรม (2520) เสนอไว้ ดังนี้

ให้ใช้บัตรขนาด 4 คูณ 5 นิ้ว วางปิดข้อความที่อ่านผ่านไปแล้วเพื่อกันมิให้ย้อนกลับไปดูบ่อยๆ

ประเทิน มหาจันทร์ (2530) ให้คำแนะนำ ดังนี้

ให้ใช้กระดาษแข็งปิดประโยคทั้งประโยคแล้วค่อย ๆ เปิดทีละคำจากซ้ายไปขวา

Kochevar (1975) ได้แนะนำไว้ ดังนี้

1. สำนวนคำศัพท์ ถ้าเป็นคำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว ให้นักเรียนออกเสียงให้เพื่อนฟังก่อน หรือฝึกออกเสียงที่บ้าน แล้วจึงมาหัดอ่านกับครูทุกสัปดาห์ ครั้งละ 5 นาที

2. ใช้อุปกรณ์ช่วยในการมองเห็นคิ้วหนังสือจากซ้ายไปขวา ป้องกันการอ่านซ้ำกลับไปกลับมา

Eldon (1981) แนะนำไว้ ดังนี้

1. บอกตำแหน่งที่นักเรียนอ่านย้อนกลับไปกลับมา แล้วให้นักเรียนอ่านประโยคนั้นใหม่
2. ให้นักเรียนอ่านไปพร้อมกับเทป
3. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งห้อง

4. ครูไม่สอนนักเรียนเร็วเกินไป
5. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้ฟัง พร้อมทั้งกับให้นักเรียนดูข้อความ
6. ใช้บทอ่านที่ง่ายกว่าระดับที่เรียน
7. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนอ่านกับครู

Crawley and Merrit, (2000) เสนอไว้ ดังนี้

1. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังจะ ด้รู้ว่าตนเองอ่านย้อนกลับ
ไปกลับมาตรงไหน

2. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนจะอ่านออกเสียง และควรมีแผนภูมิจำนวนครั้งที่อ่านซ้ำ
วางเป้าหมายให้นักเรียนลดจำนวนการอ่านซ้ำจน ไม่มีเลย

3. การสอนอ่านคำคุ้นตาเป็นสิ่งจำเป็น เมื่อนักเรียนอ่านได้ จะไม่อ่านซ้ำ ให้นักเรียนอ่าน
คำคุ้นตา ตามเทป แล้วใช้นิ้วชี้ตามแต่ละคำไปด้วย

4. ครูอ่านนำ นักเรียนอ่านตาม

5. ในการสอนอ่านคำ ให้นักเรียนชี้ไปตามแต่ละคำด้วย

6. ตรวจสอบบทอ่านว่าไม่ยากเกินไปสำหรับนักเรียน ให้นักเรียนอ่านบทอ่านง่าย ๆ ที่ด่ำ
กว่าระดับที่เรียน เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนบ้าง

7. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น

8. ทำแถบประโยค วลี แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

9. ทำบัตรแข็ง แล้วตัดตรงกลางให้ได้ประมาณ 1 คำ 1 วลี วางทับบรรทัด แล้วเคลื่อน
ไปตามคำ วลี ประโยคที่อ่าน

10. ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการอ่าน ทำให้นักเรียนอ่านจากซ้ายไปขวา

11. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนอ่านออกเสียง

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านย้อนกลับ ไปกลับมา

1. ใช้กระดาษแข็งปิดคำ หรือข้อความที่อ่านไปแล้ว หรือปิดทั้งประโยคแล้วเปิดอ่านทีละคำ

2. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟังจะ ด้รู้ว่าตนเองอ่านย้อนกลับ
ไปกลับมาตรงไหน

3. ให้นักเรียนอ่านในใจก่อนจะอ่านออกเสียง

4. จัดทำแผนภูมิจำนวนครั้งที่อ่านซ้ำ แล้ววางเป้าหมายให้นักเรียนลดจำนวนครั้งที่อ่าน
ย้อนกลับ ไปกลับมาลงจน ไม่มีเลย

5. ครูอ่านนำบทอ่าน นักเรียนอ่านตาม นักเรียนอ่านเอง

6. ครูสอนอ่านคำคุ้นตา แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปพร้อมกับใช้นิ้วชี้ไล่ไปตามตัวหนังสือ

7. ให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่ด่ำกว่าระดับที่เรียน

8. ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น

9. ทำแถบประโยค วลี แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

10. ทำบัตรแข็ง แล้วตัดตรงกลางให้ได้ประมาณ 1 คำ 1 วลี วางทับบรรทัด แล้วเคลื่อนไปตามคำ วลี ประโยคที่อ่าน

11. ให้นักเรียนฝึกอ่านกับเพื่อนหรือที่บ้านก่อนมาอ่านกับครูทุก ๆ สัปดาห์

12. บอกตำแหน่งที่นักเรียนอ่านย้อนกลับไปกลับมาแล้วให้แก้ไข

13. ครูไม่ควรสอนอ่านเร็วเกินไป

6. การอ่านข้ามบรรทัด

การอ่านข้ามบรรทัด เป็นเพราะความบกพร่องในมองเห็น (Rief, 1993)

การแก้ปัญหาการอ่านข้ามบรรทัด มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

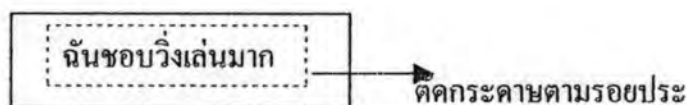
Rief (1993) เสนอแนะ ดังนี้

1. ใช้กระดาษแข็งทาบบรรทัดที่กำลังอ่าน เมื่อขึ้นบรรทัดใหม่ให้เลื่อนกระดาษแข็งลงมา

2. ใช้นิ้วชี้แต่ละบรรทัดที่อ่าน

3. ใช้กรอบหน้าต่าง (window box) ครอบบรรทัดที่กำลังอ่านในแต่ละบรรทัด

ตัวอย่างกรอบหน้าต่าง

(Rief, 1993)

Richek et al (1996) ได้ให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

นักเรียนชี้ไปตามบรรทัดที่กำลังอ่าน เมื่ออ่านจบบรรทัดหนึ่ง ๆ แล้วให้ครูถามนักเรียนว่าต่อไปเราอ่านตรงไหนเอ่ย

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านข้ามบรรทัด

ให้ ใช้นิ้วบรรทัด กระดาษ นิ้ว หรือกรอบหน้าต่าง (window box) ในการสังเกตบรรทัดที่กำลังอ่าน

7. การอ่านตะกุกตะกัก

การอ่านตะกุกตะกัก เป็นลักษณะการอ่านช้าๆ เนื่องจาก เกิดความเครียด (Mercer, Cecil D. and Mercer, Ann, R., 1998) สะกดคำหน้าที่จะอ่านต่อไป เกิดความไม่มั่นใจที่จะออกเสียงและใช้วิธีช้าๆเพื่อระลึก หรือ จำรูปคำไม่ได้ สะกดตัวไม่ถูก หรือไม่เข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ (บันลือ พฤษะวัน, 2522; Mercer, Cecil D. and Mercer, Ann R., 1998)

การแก้ปัญหาการอ่านตะกุกตะกัก มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2522) และ Richek et al (1996) กล่าวไว้ ดังนี้

ครูสอนอ่านคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้ และเมื่อการอ่านจบสิ้นแล้ว ให้ครูนำคำ นั้นเขียนบนกระดาน แล้วสอนอ่านสะกดคำ

สำลี ทองธิว (2541) เสนอแนะไว้ ดังนี้

1. การสอนอ่านแบบให้ฟังและอ่านไปพร้อม ๆ กัน (SLR: Simultaneous Listening and Reading) หมายถึง การให้นักเรียนอ่านไปพร้อม ๆ กับการฟังเทปบันทึกเสียงการอ่าน ซึ่งทำให้ได้ฝึกทั้งการอ่านออกเสียง จังหวะการอ่านความถูกต้องของการอ่านพยัญชนะแต่ละตัวตามต้นแบบในเทป ดังแสดงเป็นแผนภาพดังนี้

นักเรียนฟังเทป → ฝึกอ่าน → บันทึกเสียงนักเรียน → อ่านให้ครูฟัง

2. ใช้วิธีการสอนอ่านออกเสียง (Developing Decoding Knowledge) สร้างขึ้นโดย Donald and Charles (อ้างถึงใน สำลี ทองธิว, 2541) ยกตัวอย่างเช่น นักเรียนออกเสียง “อย” ในคำต่าง ๆ ที่ขึ้นต้นด้วย “อย” ไม่ได้ เช่น อ่านคำว่า “อยาก” ไม่ได้โดยจะอ่านเป็น “ยาก” เป็นต้น ในกรณีเช่นนี้ให้ครูใช้วิธี DDK โดยมีวิธีการดังนี้ (สำลี ทองธิว, 2541)

ขั้นแรก ให้ครูหาคำที่มี “อย” ขึ้นต้นมาให้นักเรียนอ่านให้ทายปัญหาคำ ให้นักเรียนหาคำที่สัมผัสคล้องจองกับคำว่า “รู้” และมีความหมายตรงกับคำว่าอาศัยและบางที่เราจะใช้คำ ๆ นี้หน้าคำว่าอาศัยด้วย คำตอบคือคำว่า “อยู่” เมื่อนักเรียนหาคำตอบได้แล้ว ครูจะเขียนคำตอบบนกระดานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งนักเรียนคุ้นเคยกับคำและการอ่าน

ขั้นที่ 2 ครูจะช่วยกันกับนักเรียนสรุปถึงกฎทางไวยากรณ์ว่า มีคำอะไร บ้างที่ขึ้นต้นด้วย “อย” และคำเหล่านี้ อ่านออกเสียงว่าอะไร

ขั้นที่ 3 ครูหาคำและประโยคที่มีคำว่า “อย” มาให้นักเรียนฝึกอ่าน

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนหาคำ “อย” ในหนังสืออ่านเองและเมื่อหาได้ให้ออกเสียงนั้นดัง ๆ

Rief (1993) เสนอไว้ดังนี้

1. ให้นำคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้มาเขียนด้วยตัวอักษรใหญ่ ๆ แล้วให้นักเรียนฝึกเขียนตามรอยหลาย ๆ ครั้งด้วยปากกาเน้นข้อความ หรือสีเทิน แล้วฝึกอ่าน

2. เขียนคำที่นักเรียนอ่านตะกุกตะกักด้วยสีต่าง ๆ ในแต่ละตัวอักษร หรือ เขียนตัวอักษร

เป็นรูปร่าง ต่าง ๆ เช่น หัว แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

Crawley and Merrit (2000) กล่าวไว้ ดังนี้

1. ถ้าเป็นคำศัพท์ใหม่ เมื่อครูสอนแล้วรอประมาณ 5 นาทีขึ้นไป เพื่อให้ นักเรียนคิด ทบทวนและพยายามที่จะอ่านออกเสียง
2. นักเรียนหยุดอ่านเมื่อถึงคำที่อ่านไม่ได้ คังนั้นให้นักเรียนอ่านใหม่ทั้งประโยค รวมทั้งคำที่อ่านไม่ได้ นักเรียนจะได้สังเกตบริบทของคำเพื่อช่วยในการอ่าน
3. ถ้านักเรียนทำตามข้อ 2 แล้วยังอ่านไม่ได้ ให้นักเรียนอ่านประโยคก่อนหน้า และประโยคที่มีคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้
4. อ่านประโยคแบบแซนวิช คือ การอ่านประโยคก่อน หลัง และประโยคที่มีคำที่อ่านไม่ได้
5. การลดระดับบทอ่านลงให้ต่ำกว่าชั้นที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านได้
6. นักเรียนทำบัตรคำที่มีปัญหาไว้ฝึกอ่าน
7. ให้กำลังใจนักเรียนบางคนขาดความมั่นใจในการอ่านออกเสียง ครูควรตั้งคำถาม ว่าคำใดมีความสำคัญในข้อความหรือประโยคนี้ (What word makes sense?)
8. ใช้บริบทช่วยในการแปลความหมายของคำ เมื่อนักเรียนรู้ความหมายของคำจะทำให้ อ่านได้ ลดการอ่านตะกุกตะกัก
9. บอกเสียงแรกของคำก่อนบอกทั้งคำ นักเรียนจะใช้เสียงแรกของคำในการหาคำที่เหมาะสมในประโยค
10. ให้นักเรียนฝึกการเติมคำ (cloze activities) เริ่มด้วยการเว้นคำ 1 คำในประโยค แล้ว ให้นักเรียนหาคำที่หายไป ครูต้องมั่นใจว่าคำที่หายไปเป็นคำเฉพาะของแต่ละช่องว่าง
ตัวอย่าง วันเด็กตรงกับวันเสาร์ที่.....ของเดือนมกราคม
11. การทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ควรให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่เขาสามารถอ่านได้ อาจลดระดับบทอ่านต่ำกว่าระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านได้ โดยไม่ต้องกังวลถึงคำที่ไม่รู้จัก
12. ให้นักเรียนที่อ่านเก่งกว่า หรือครูอ่านบทอ่านให้ฟัง นักเรียนอ่านตาม และควรจะทำก่อนอ่านออกเสียงหน้าชั้น
13. การกำหนดตัวพยัญชนะขึ้นต้นแล้วให้นักเรียนสร้างเป็นคำ เช่น
 - 13.1. กร เขียนเป็น กราบ กริด กรูป กรอบ กรับ
 - 13.2. จีบ ดับ ลับ ให้นักเรียนหาคำต่อมา
14. ให้นักเรียนทำบัตรคำที่อ่านไม่ออกไว้ฝึกอ่าน
สรุปกรอบและขั้นตอนการแก้ปัญหาการอ่านตะกุกตะกัก มีดังนี้
 1. กรณีคำที่อ่านไม่ได้ ครูสอนอ่านสะกดคำ นักเรียนอ่านตาม ฝึกอ่านเองและฝึกเขียน

2. การสอนแบบให้ฟังและอ่านไปพร้อม ๆ กัน (SLR: Simultaneous Listening and Reading)
 3. การสอนอ่านออกเสียงแบบ DDK (Developing Decoding Knowledge)
 4. ให้นักเรียนอ่านใหม่ทั้งประโยครวมทั้งคำที่อ่านตะกุกตะกัก
 5. ถ้านักเรียนทำตามข้อ 4 แล้วยังอ่านไม่ได้ ให้นักเรียนอ่านประโยคก่อนหน้า และประโยคที่มีคำที่นักเรียนอ่านตะกุกตะกัก
 6. อ่านประโยคแบบแซนวิช คือ การอ่านประโยคก่อน หลัง และประโยคที่มีคำที่อ่านตะกุกตะกัก
 7. การลดระดับบทอ่านลงให้ต่ำกว่าชั้นที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่
 8. ครูอ่านนำ นักเรียนอ่านตาม และทำก่อนอ่านให้ทั้งห้องได้ยินด้วย
 9. นักเรียนทำบัตรคำที่อ่านตะกุกตะกักไว้สำหรับฝึกอ่าน
 10. เมื่อสอนคำศัพท์ใหม่ครูควรรอประมาณ 5 นาทีขึ้นไป เพื่อให้นักเรียนมีเวลาเตรียมตัว
 11. ครูควรให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจเวลาอ่าน
 12. ให้นักเรียนทำบัตรคำที่อ่านตะกุกตะกักไว้ฝึกอ่าน
- 4.8. การอ่านตัวสะกดไม่ได้

การอ่านตัวสะกดไม่ได้ เป็นการอ่านคำที่ไม่ตรงตามมาตราสะกดไม่ได้ ได้แก่ คำที่สะกดในมาตรา กน กค กก กข ซึ่งคำในแต่มาตราเหล่านี้ ใช้พยัญชนะสะกดได้หลายตัว ทำให้ไม่สามารถอ่านเป็นคำได้ถูกต้อง

การแก้ปัญหาการอ่านตัวสะกดไม่ได้ มีผู้เสนอไว้ ดังนี้

Richek Caldwell and Jennings Lerner (1983) กล่าวว่า

ให้ครูสอนหลักการอ่านคำที่ไม่ตรงตามมาตราสะกด เช่น พยัญชนะสะกดด้วย ร ออกเสียงเป็น น, การ อ่านว่า กาน แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านตัวสะกดไม่ได้ มีดังนี้

ครูสอนหลักการสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราสะกด แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

9. การอ่านเสียงดัง

การอ่านเสียงดัง เป็นการอ่านเสียงดังเกินปกติ มีความดัง 80 เดซิเบลขึ้นไป

การแก้ปัญหาการอ่านเสียงดัง มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

Richek et al (1996) กล่าวไว้ ดังนี้

ครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านซ้ำ การอ่านให้นักเรียนฟังมีส่วนสำคัญช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา เด็กที่มีปัญหาการอ่าน มีประสบการณ์น้อยในการอ่านเป็นคำ เป็นประโยคร่วมกับผู้ใหญ่ เมื่อเด็กมีตัวอย่างการออกเสียง รู้ว่าจะอ่านอย่างไร

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านเสียงคั่ง ดังนี้

ครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม

10. การอ่านเสียงค่อย

การอ่านเสียงค่อย เป็นลักษณะการอ่านอยู่ในลำคอ ขยับริมฝีปากเพียงเล็กน้อย คล้าย ๆ การกระซิบ จนแทบไม่ได้ยินเสียง อาจเป็นนิสัยการอ่านของนักเรียนเอง หรือบทอ่านยากเกินไป (Richek, et al, 1996; Crawley and Merrit, 2000) ทำให้อ่านเช่นนั้น เพราะไม่แน่ใจเกี่ยวกับคำที่อ่าน (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537)

การแก้ปัญหาการอ่านเสียงค่อย มีผู้เสนอแนะไว้ ดังนี้

Richek et al (1996) กล่าวว่า

1. กรณีการอ่านไม่ได้ ควรสอนการอ่านสะกดคำเฉพาะ คำที่นักเรียนอ่านไม่ได้

2. ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันหาคำที่อ่านไม่ได้จากบทอ่าน นำมาให้ครูอ่านให้ฟัง แล้วฝึกอ่านกันในกลุ่ม ต่อมาจึงอ่านออกเสียงต่อหน้าเพื่อน ๆ

Crawley and Merrit (2000) ได้ให้ข้อเสนอไว้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนจับคู่กันอ่านเป็นการเตือนกันไม่ให้อ่านเสียงค่อย

2. ใช้บทอ่านที่ง่ายกว่าระดับที่เรียน เมื่อนักเรียนสามารถอ่านได้ จะได้ไม่อ่านเสียงค่อย

3. ใช้คอมพิวเตอร์และ Controlled Reader ช่วยเพื่อให้นักเรียนเคลื่อนสายตาไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว การอ่านเสียงค่อยจะลดลง

4. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้ฟัง นักเรียนจะได้รู้ว่าตนเองอ่านเสียงค่อย

5. ให้นักเรียนใช้ดินสอระหว่างอ่าน ถ้านักเรียนขยับริมฝีปาก ดินสอจะเคลื่อนตามไปด้วย

6. ทำบัตรวลี ให้นักเรียนอ่านเป็นวลีมากกว่าอ่านเป็นคำโดด ๆ และทำเครื่องหมายที่วลีเป็นการบอกให้นักเรียนรู้ว่า กลุ่มของคำใดต้องอ่านด้วยกัน วิธีนี้สามารถทำได้โดยการระบายสีหรือทำเครื่องหมาย // ระหว่างวลี วิธีนี้ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการอ่านแล้วกล้าอ่านเสียงคั่ง

7. สอนอ่านคำศัพท์คุ้นตา เมื่อนักเรียนอ่านออกแล้ว จะทำให้การอ่านเสียงค่อยลดลง

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านเสียงค่อย

1. สอนอ่านคำศัพท์คุ้นเคย

2. ครูสอนอ่านสะกดคำกรณีการอ่านไม่ออก

3. ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่อ่านไม่ได้ก่อน จึงอ่านออกเสียงดัง
 4. ให้นักเรียนจับคู่กันอ่านเป็นการเตือนกัน ไม่ให้อ่านเสียงค่อย
 5. ใช้บทอ่านที่ง่ายกว่าระดับที่เรียน
 6. ใช้คอมพิวเตอร์และ Controlled Reader ช่วยในการอ่าน
 7. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้นักเรียนฟัง
 8. ให้นักเรียนใช้ดินสอเคลื่อนไปตามตัวหนังสือระหว่างที่อ่าน
 9. ทำบัตรวลีและเครื่องหมายวรรคตอนในบทอ่าน ให้นักเรียนอ่าน
11. การอ่านเป็นคำอื่น

การอ่านเป็นคำอื่น เป็นการอ่านผิดตัว อาจเป็นเพราะจำรูปคำไม่แม่น (บันลือ พฤษะวัน, 2522; Mercer, Cecil D. and Mercer, Ann R, 1998)

การแก้ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น มีผู้ให้คำแนะนำ ต่อไปนี้

บันลือ พฤษะวัน (2522) แนะนำการแก้ปัญหา ดังนี้

ให้นักเรียนอ่านซ้ำประโยคเดิมใหม่ ทั้งนี้เพราะต้องการให้ใช้ความละเอียดถี่ถ้วนในการสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

Crawley and Merrit (2000) แนะนำ ดังนี้

1. ครูทำเสียง จู เบา ๆ เป็นการบอกตำแหน่งคำที่นักเรียนอ่านเป็นคำอื่นขณะที่กำลังอ่าน โดยไม่เป็นการรบกวนการอ่าน
2. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้นักเรียนฟัง จะได้ว่าตัวที่อ่านเป็นคำอื่นตรงไหน การอ่านเช่นนั้นทำให้ความหมายของข้อความผิดไป
3. ให้นักเรียนอ่านซ้ำประโยคหรือข้อความเดิม
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเติมคำในประโยคให้สมบูรณ์ โดยการนำคำที่นักเรียนอ่านเป็นคำอื่นเป็นคำที่ต้องใช้เติม เช่น ฉันวิ่งข้าม(ทางม้าลาย)
5. ให้นักเรียนฟังเมื่อครูอ่านเป็นคำอื่น เป็นการทำให้นักเรียนรู้ว่าการอ่านเป็นคำอื่นทำให้ความหมายของข้อความเปลี่ยนไป
6. ใช้บทอ่านต่ำกว่าระดับที่เรียนให้นักเรียนอ่าน
7. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงไปพร้อมกับครู วิธีนี้ครูต้องมั่นใจว่านักเรียนสามารถอ่านได้
8. ให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่สั้นลง สายตาที่เคลื่อนไปมาจะได้ไม่พลาด จับต้องได้แม่นยำยิ่งขึ้น
9. ให้นักเรียนอ่านไปพร้อมกับเทปหรือใช้หูฟังก็ได้
10. ให้นักเรียนอ่านแบบจับใจความสำคัญ เป็นการตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ถ้านักเรียนอ่านเป็นคำอื่นจะทำให้จับใจความไม่ถูกต้อง

11. ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่เขาสงใจและมีคำศัพท์เรื่องที่เขารับผิดชอบ
12. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น
13. ทำบัญชีคำศัพท์ค้นหาให้นักเรียนฝึกอ่าน
14. ทดสอบการสะกดคำแจกลูกของนักเรียน การอ่านเป็นคำอื่นอาจเนื่องมาจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับส่วนประกอบของคำ ครูจะได้ช่วยเหลือนักเรียนได้ตรงกับปัญหา

Eldon (1981) เสนอแนะ ดังนี้

1. ทำบัตรคำแล้วให้อ่านในเวลาจำกัด
2. ทำเครื่องหมาย / ไว้หน้าพยางค์ คำที่อ่านเป็นคำอื่น
3. ใช้คำที่อ่านเป็นคำอื่น เป็นตัวเลือก ให้เติมคำในประโยคให้สมบูรณ์ เช่น พ่อของแดงให้ (นาฬิกา กำไล แหวน) เป็นของขวัญวันเกิด
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเติม สระ พยัญชนะของคำที่อยู่ในประโยค เช่น เขาชอบออกไปเที่ยวเตร่ตอนก.... ึงก็....
5. เมื่อนักเรียนอ่านคำนั้นไม่ได้ ควรให้เวลานักเรียนพิจารณาคำ หรือพยายามอ่านก่อนที่ครูหรือเพื่อนจะบอก
6. ครูบอกให้นักเรียนรู้ว่าอ่านเป็นคำอื่นแล้วให้แก้ไข
7. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงพร้อมกัน
8. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงบทอ่านตามเทพ
9. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนตอบตรงคำที่นักเรียนอ่านเป็นคำอื่น เพื่อให้นักเรียนกลับไปอ่านตรงคำนั้นใหม่
10. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้ฟัง พร้อมทั้งให้นักเรียนวงกลม ล้อมรอบคำที่อ่านเป็นคำอื่น
11. นักเรียนบางคนตื่นเต้นเมื่ออยู่ภายใต้ความกดดัน หรือสิ่งแวดล้อมที่ต่างไปจากเดิม ทำให้อ่านเร็วขึ้นกว่าปกติ ครูควรบอกให้นักเรียนอ่านตามปกติ

Kochevar (1975) ได้เสนอแนะไว้ ดังนี้

1. ทบทวนว่าเป็นคำค้นหาหรือไม่ ถ้าเป็นคำค้นหา ให้ทำบัตรคำไว้สำหรับฝึกอ่านออกเสียงในเวลาจำกัด
 2. นักเรียนควรรู้ว่าตนเองอ่านเป็นคำอื่นตรงไหนเมื่อการอ่านสิ้นสุดลง
- สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น
1. ครูบอกตำแหน่งคำที่นักเรียนอ่านเป็นคำอื่นขณะที่กำลังอ่าน แล้วให้แก้ไข
 2. เมื่อนักเรียนอ่านคำนั้นไม่ได้ ให้เวลาในการพิจารณาคำก่อนที่ครูหรือเพื่อนจะบอก
 3. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้นักเรียนฟัง จะได้ว่าอ่านเป็นคำอื่นตรงไหนหรือให้นักเรียนวงกลมล้อมรอบคำที่อ่านเป็นคำอื่น

4. ทำเครื่องหมาย / ไว้หน้าคำ, พยางค์ที่อ่านเป็นคำอื่น
5. ให้นักเรียนอ่านซ้ำประโยคหรือข้อความเดิม
6. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเดิมคำในประโยคให้สมบูรณ์ ใช้คำที่อ่านเป็นคำอื่นเป็นคำที่

ต้องเติม

7. ให้นักเรียนเติม สระ พยัญชนะของคำที่อยู่ในประโยค
8. ให้นักเรียนฟังการอ่านเป็นคำอื่นของครู
9. ใช้บทอ่านต่ำกว่าระดับที่เรียนให้นักเรียนอ่าน
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงไปพร้อมกับครู กรณีที่นักเรียนอ่านออกเสียงได้
11. ให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่สั้นลง
12. ให้นักเรียนอ่านไปพร้อมกับเทปหรือใช้หูฟังก็ได้
13. ให้นักเรียนอ่านแบบจับใจความสำคัญ
14. ครูถามคำถาม ให้ได้คำตอบตรงคำที่นักเรียนอ่านเป็นคำอื่น
15. ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่เขาสนใจและมีคำศัพท์เรื่องที่เขาอ่านออก
16. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น
17. ถ้านักเรียนอ่านเร็ว บอกให้อ่านให้ช้าลง
18. ทำบัญชีคำศัพท์คุ้นตาให้นักเรียนฝึกอ่าน หรือทำบัตรคำศัพท์คุ้นตาและคำที่อ่านเป็นคำอื่นให้อ่านในเวลาจำกัด

19. ตรวจสอบการสะกดคำแจกลูกของนักเรียน

12. การอ่านเพิ่มคำ

การอ่านเพิ่มคำ หมายถึง การสอดแทรกคำที่ไม่ปรากฏในที่อ่านนั้น ๆ (บันลือ พฤษะวัน, 2522; Mercer, Cecil D. and Mercer, Ann R, 1998) อาจเพิ่มคำเข้าข้างหน้าหรือข้างหลังคำที่ให้อ่าน เช่น ชาวบ้านขี้มด้วยชามจากเทวดา เป็น ชาวบ้านขี้มด้วยชามจากเทวดาแล้ว ปัญหาการอ่านลักษณะนี้ เป็นเพราะการไม่ระมัดระวัง หรือไม่แน่ใจเกี่ยวกับคำศัพท์ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537; Eldon, 1981)

การอ่านเพิ่มคำ มีผู้เสนอแนะไว้ ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2522) แนะนำสั้น ๆ ดังนี้

ให้นักเรียนอ่านประโยคนั้นใหม่

จรัสลักษณ์ จีรวินูลย์ (2546) เสนอแนะ ดังนี้

1. ให้นักเรียนชี้ตามเสียงที่อ่านทีละพยางค์
2. ให้นักเรียนหยุดอ่าน เพื่อแก้ไขคำที่เขาอ่านออกเสียงผิดทันที

3. พิจารณางานที่อ่านเหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียนหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสม ควรเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไข เนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ซึ่งอาจทำโดยลดจำนวนเนื้อหาในการอ่านต่อครั้ง เช่น ให้อ่านครั้งละ 1 ย่อหน้า แล้วค่อย ๆ เพิ่มเพิ่มจำนวนเนื้อหาทีละน้อย เมื่อเด็กประสบความสำเร็จในการอ่านมากขึ้น

Eldon (1981) เสนอแนะ ดังนี้

1. ครูบอกคำที่นักเรียนอ่านเพิ่ม บางครั้งเกิดจากนิสัยที่ขาดความระมัดระวังถามคำถามเพื่อให้นักเรียนหาคำตอบตามเนื้อหา เช่น ตามเนื้อเรื่องกล่าวว่า กบตัวใหญ่ขนาดไหน

2. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงพร้อมกัน

3. ให้นักเรียนอ่านตามเทพ

4. ถ้านักเรียนอ่านเพิ่มคำจำนวนมาก ให้นักเรียนชี้แต่ละคำที่อ่าน และหยุดชี้คำ เมื่อนักเรียนไม่อ่านเพิ่มคำแล้ว

5. บันทึกเสียงการอ่านของเขา และให้นักเรียนเขียนข้อความตามทีบันทึกเสียงไว้ จะปรากฏคำที่อ่านเพิ่มด้วย แล้วให้นักเรียนแก้ไขข้อความที่ไม่เหมือนต้นฉบับ

Crawley and Merrit (2000) แนะนำ ดังนี้

1. ถ้าคำที่อ่านเพิ่ม ทำให้ความหมายของบทอ่านเปลี่ยนไป ให้นำคำนั้นมาซักถามนักเรียนว่า อ่านเพิ่มคำแล้วทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากขึ้นหรือ เป็นการแก้ไขคำที่อ่านผิดทันที

2. ให้นักเรียนอ่านบทอ่านต่ำกว่าระดับที่เรียน

3. ให้นักเรียนอ่านหรือฟังบทอ่านนั้น ๆ ก่อนที่จะอ่านออกเสียง

4. ถ้านักเรียนอ่านเพิ่มคำจำนวนมาก ให้ใช้นิ้วชี้แต่ละคำ เป็นการลดจำนวนคำที่อ่านเพิ่ม

5. ครูสอนอ่านคำคุ้นตาก่อนจะให้อ่านเป็นประโยค

6. ให้ทำแบบฝึกหัดเติมคำในช่องว่างโดยการใช้คำที่อ่านเพิ่มคำเป็นคำที่ใช้เดิม

7. ให้ทำแบบฝึกทำตามคำสั่ง

8. ให้นักเรียนอ่านไปพร้อมกับครู

9. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้น้อยลง สนับสนุนให้อ่านให้ตนเองฟังอย่างเบา ๆ

10. ครูควรสอนอ่านออกเสียง และให้ความหมายคำศัพท์ใหม่ก่อนจะให้นักเรียนอ่านออกเสียง

11. ให้นักเรียนอ่านให้ช้าลง เมื่อนักเรียนมีแนวโน้มว่าจะอ่านเร็วมากขึ้นทุกที

สรุปกรอบการแก้ปัญหาการอ่านเพิ่มคำ

1. ครูสอนอ่านคำคุ้นตาก่อนจะให้อ่านทั้งประโยค

2. ครูควรสอนอ่านออกเสียงและให้ความหมายคำศัพท์ใหม่ก่อนจะให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3. ให้นักเรียนชี้ตามพยางค์ที่อ่านทีละพยางค์ และหยุดชี้คำ เมื่อนักเรียนไม่อ่านเพิ่มคำแล้ว

4. ให้นักเรียนหยุดอ่านเพื่อแก้ไขคำที่ออกเสียงผิดทันที

5. ถ้าคำที่อ่านเพิ่มทำให้ความหมายของบทอ่านเปลี่ยนไป ให้ถามนักเรียนว่า การอ่านเพิ่มคำทำให้เข้าใจเรื่องมากขึ้นหรือ
6. ให้อ่านประโยคที่มีคำที่อ่านเพิ่มคำใหม่ทั้งประโยค
7. ให้นักเรียนอ่านหรือฟังบทอ่านนั้น ๆ ก่อนที่จะอ่านออกเสียง
8. ให้อ่านบทอ่านที่ตรงกับระดับความสามารถ
9. ให้อ่านบทอ่านต่ำกว่าระดับที่เรียน
10. ให้ทำแบบฝึกหัดเติมคำในช่องว่าง ใช้คำที่อ่านเพิ่มเป็นตัวเลือก
11. ให้ทำแบบฝึกทำตามคำสั่ง
12. ให้นักเรียนอ่านไปพร้อมกับครู
13. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงพร้อมกัน
14. ให้นักเรียนอ่านตามเทป
15. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้น้อยลง
16. ถ้านักเรียนอ่านเร็ว บอกให้อ่านให้ช้าลง
17. ตั้งคำถามให้นักเรียนตอบตามเนื้อหา
18. บันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนแล้วเปิดให้ฟัง พร้อมทั้งกับให้นักเรียนเขียนข้อความตามทีบันทึกไว้ นักเรียนจะพบคำที่อ่านเพิ่ม ให้แก้ไขข้อความที่ไม่เหมือนต้นฉบับ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ชอุ่ม อินทร์น้อย (2546) ศึกษาเรื่อง การทดลองใช้ชุดฝึกอบรม การจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลโดยใช้วิถีทัศนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ โดยศึกษาครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการเรียนร่วมจำนวน 37 คน พบว่าชุดฝึกอบรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลโดยใช้วิถีทัศน มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามเกณฑ์ และครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ ความเข้าใจ ในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลสูงขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Armfield (1991) ทำวิจัยเรื่อง การช่วยเหลือด้านการศึกษาสำหรับเด็กที่มีสมาธิสั้น จุดประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการของเด็กที่มีสมาธิสั้นในโรงเรียน และวิธีการตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีสมาธิสั้น วิธีการเก็บข้อมูล ใช้วิธีการสัมภาษณ์ครูจำนวน 16 คน

ที่มีความรู้เรื่องเด็กสมาธิสั้น ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1) เด็กที่มีสมาธิสั้นมีปัญหาพิเศษในโรงเรียน และต้องการโปรแกรมการศึกษาและบริการอื่น ๆ นอกเหนือไปจากระบบการเรียนการสอนปกติ 2) บริการที่จัดให้สำหรับเด็กที่มีสมาธิสั้นมีจำกัดมากในระบบโรงเรียนและมีข้อกำหนดที่เคร่งครัดในเรื่องการศึกษาพิเศษ 3) การเป็นเด็กสมาธิสั้นเพียงอย่างเดียวไม่ควรเข้ารับบริการด้านการศึกษาพิเศษ

Kaiser (1992) ทำวิจัยเรื่อง ผลของการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนที่มีต่อบทบาทเชิงวิชาการและความภูมิใจในตนเองของเด็กที่มีสมาธิสั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 8-13 ปี จำนวน 7 คน การทดลองใช้เวลาวันละ 5 ชั่วโมงครึ่ง เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ โดยมีเป้าหมายในการปรับพฤติกรรม 6 อย่าง ดังนี้ 1) นั่งอยู่กับที่ 2) พุดเมื่อได้รับอนุญาตเท่านั้น 3) ทำงานให้เสร็จ 4) ทำตามคำสั่ง 5) มีความสุภาพต่อผู้อื่น และ 6) ไม่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้น และมีทักษะการคิดคำนวณในวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้น เด็กจำนวน 6 คนทำงานเสร็จร้อยละ 98-100 และเด็กทุกคนลงความเห็นว่ามีความสุขมากขึ้นเมื่อทำงานเสร็จ

Fish (2004) ทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติกที่มีต่อการมีส่วนร่วมจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล จุดประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติกที่มีส่วนร่วมในการจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองของเด็กที่ใช้และไม่ใช้โปรแกรมศึกษารายบุคคล ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองมีความเห็นว่าตนเองไม่มีสิทธิ์เท่าที่ควรในการจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล และความคิดเห็นของพวกเขาก็ไม่มีประโยชน์และไม่เป็นที่ยอมรับจากนักการศึกษา นอกจากนี้ผู้ปกครองคิดว่ากฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษเป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจและไม่รู้เกี่ยวกับบริการต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดให้สำหรับเด็ก

Harris (2005) ทำวิจัยเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผู้ปกครองและครูในการสื่อสารและร่วมมือกันในการพัฒนาเป้าหมายและจุดประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับ โปรแกรมศึกษารายบุคคล เก็บข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ครูและผู้ปกครองที่ช่วยกันจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล และศึกษาประสบการณ์ ทักษะคติและปุมหลังของผู้ปกครองและครูด้วย ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูและผู้ปกครองขาดความเข้าใจในการสื่อสารและร่วมมือกันในระหว่างดำเนินการจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล ครูต้องการให้ผู้ปกครองยอมรับฟังและเชื่อมั่นในความรู้ ความสามารถของครู และควรคาดหวังในสิ่งที่เป็นไปได้ในระหว่างการร่วมกันจัดทำโปรแกรมศึกษารายบุคคล ผู้ปกครองกังวลเกี่ยวกับบริการที่เด็กจะได้รับมากกว่าเป้าหมายและจุดประสงค์